

Forumul studențesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. timișoara • anul XIV • nr. 7 (108) sept.-oct., 1986 • 12 pag. 3 lei •

UN NOU ÎNCEPUT

Septembrie, ca lună a rodului bogat și a muncii generoase, ne-a răsfățat dintotdeauna prin dimensiunile ei spirituale, prin profundele implicații în sfera învățămîntului de toate gradele.

Acum, în miezul fierbinte al unui început de toamnă, sărbătorind cu inima și cu fapte de muncă deschiderea noului an de învățămînt, noi — studenții Almei Mater Timisiensis, aducem prinos de recunoștință marelui om politic, celui mai iubit fiu al națiunii, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU pentru grija părintească purtată tinerei generații.

În întreaga noastră activitate, ne vor fi ca un far călăuzitor îndemnul mobilizatoare ale secretarului general al partidului: „Învățați și însușiți-vă cele mai noi cunoștințe ale tehnicii, ale științei, ale cunoașterii umane universale, în general”. Într-adevăr, numai învățînd, numai îndeplinindu-ne la cele mai înalte cote ale calității principalei noastre îndatoriri, vom putea deveni constructorii demni ai socialismului și comunismului în România.

Integrarea învățămîntului nostru de toate gradele cu producția și cercetarea științifică constituie atributul esențial al orientării școlii românești, fiind un proces complex care vizează viitorul națiunii și în care este profund interesat întregul popor. Condiționarea viitorului de modul în care se desfășoară în prezent procesul integrării rezultă din aceea că elevii de astăzi vor fi

oamenii muncii cu înaltă calificare de care are nevoie economia națională, iar studentul de azi este inginerul, economistul, profesorul, medicul, omul de știință de mîine. Îndeplinirea integrală și la nivelul exigențelor viitorului a atribuțiilor ce li se vor încredința studenților depinde de modul cum ei sînt pregătiți prin sistemul de învățămînt, în strînsă legătură cu cele mai noi cuceriri ale geniului uman și cu cerințele practicii social-economice. Tocmai în acest sens, secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU sublinia: „...trebuie să realizăm și o nouă revoluție în nivelul de formare a cadrelor, a specialiștilor din toate domeniile!”

Sub semnul deplinei angajări de a traduce în fapte prețioasele îndemnuri formulate de către secretarul general al partidului de la înalta tribună a Marii adunări populare din Capitală ca ocazia deschiderii noului an de învățămînt, de a valorifica plener puternica bază materială și umană de care dispune școala superioară românească, noi — tineretul studios timișorean — sîntem ferm hotărîți a nu precupeți nici un efort în vederea îndeplinirii cu cinste a sarcinilor ce ne revin. Prin muncă și abnegație, prin inițiativă și perseverență — vrem să ne definim cu legitimă mîndrie ca generație a „Epocii Nicolae Ceaușescu”.

FORUM STUDENȚESC

DA — pentru pace și bunăstare

La strălucita inițiativă a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, neobosit luptător pe tărîmul păcii și dezarmării în lume, Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România a votat reducerea unilaterală de către țara noastră, cu cinci la sută, a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare. Acest gest al președintelui țării noastre vine ca o rază de lumină în această lume suprasaturată de arme. Măsura adop-

tată de țara noastră apare ca o nouă inițiativă reală, menită să îndreptească speranța popoarelor de pe planetă într-o lume lipsită de spectrul războiului.

La 23 noiembrie, poporul român este chemat să-și exprime, prin referendum național, adevărată la această măsură curajoasă și demnă a României. În acea zi, noi, studenții, vom avea un singur răspuns: DA! Un DA spus din inimă, un DA al încrederii și al speranței! (S.T.)

DINCOLO DE
AMFITEATRE

Pag. 2

MERIDIANELE
TOAMNEI

Pag. 6-7

DESCHIDERE
SPRE LUME

Pag. 12

„Prophylaxis” — emblematică experiență

Un posibil punct de plecare în dimensionarea unei bogate experiențe — cercul științific studențesc de Sociologia medicinei „Prophylaxis” — despre care se consemna în „Forum studentesc” nr. 8 (86) 1983: „Deși foarte tânăr (înființat în 1980) (...) s-a impus definitiv în perimetrul cercurilor științifice de profil din țară.” O experiență validată prin entuziasmul creator și realist al unor studenți, conduși și îndrumați științific de lect. univ. Nicolae Stanciu.

Fiind din pasiune și inițiativă, circumscrie unor necesități de ordin obiectiv, „Prophylaxis” și-a amplificat și diversificat în mod substanțial cadrul de acțiune, trecând dincolo de lamentările și neîncrederea, proprii oricărui debut: „... cercul a fost privit la început cu suspiciune, pârind pentru mulți o întreprindere sortită eșecului, un act donquijotesco...” (apud „Viața studentescă” nr. 19 (991) 1984). Risipind și ultimile rezerve legate de o (eventuală) insuficiență specializare a unor studenți pentru care interesele și sfera de preocupări se axează pe probleme medicale, nu sociologice, cercul științific studențesc „Prophylaxis” al I.M.T. și-a definit o nouă latură în vocația activității sale — modalitate eficientă de integrare în circuitul praxisului socio-medical, afirmându-și importante dimensiuni praxiologice.

Rezultatele aferente, remarcabile nu numai prin ierarhizarea într-o scară de valori native, ci și prin deschiderea multilaterală a tematicii abordate, deopotrivă cu rigurozitatea științifică a studiilor efectuate, au fost pe măsura muncii desfășurate. Tocmai în acest sens, s-ar impune o intervenție. În cadrul secției de Științe sociale II a ultimilor două sesiuni de comunicări a cercurilor științifice de la I.M.T., membrii cercului „Prophylaxis” au prezentat 19 lucrări, revenindu-le două premii I, un loc III și opt mențiuni. Dintre lucrările referate, o mențiune specială pentru tema „Comportamentul bolnavilor față de actul operator” — autori: stud. M. Păcioianu, Marinela Turc, Adriana Pundev, M. Păun; cond. șt.: lect. Nicolae Stanciu, temă careia i-au revenit sufragiile juriului. Un alt criteriu de apreciere a profesionalității lucrărilor corolarizate acestui domeniu rezidă în participarea la numeroase alte manifestări de anvergură națională. Este cazul concursurilor naționale de creație tehnico-științifică (1 mențiune — cu tema „Examenul prenuptial” — dec. 1984), al tradiționalelor simpozioane de Sociologia medicinei — a V-a ediție, desfășurată sub genericul „Tineret, Sănătate, Progresul Social” și dedicat aniversării a 20 ani de la Congresul al IX-lea al P.C.R. și Anului Internațional al Tineretului s-a bucurat de un real succes, ca toate celălalte ediții, de altfel — sau al sesiunii de comunicări științifice pe tema „Cerințe noi ale educării tineretului pentru participarea la dezvoltarea economico-socială”, organizată de Centrul de cercetări pentru problemele tineretului (București, martie 1986) unde s-a prezentat lucrarea „Acțiunea factorilor constituțivi vieții universitare asupra integrării social-revoluționare a viitorilor specialiști” — autor Nicolae Lupșeasca (I.M.T.).

Amploarea fenomenului, în sine, și-a depășit strălucit condiția afirmării prin prezentarea la o manifestare de interes național — Simpozionul pe tema „Forme și metode folosite în activitatea de educație comunist-revoluționară a tineretului” — a șase lucrări realizate de membrii acestui cerc. Teme ca „Educația medicală a tineretului industrial” — referent Mărioara Codreanu (VI-M.G.) sau „Efecte educative ale cercetării empirice sociologico-medicale asupra tinerilor” — referent lect. univ. Nicolae Stanciu — au concretizat un volum considerabil de investigații în domeniile circumscrie Sociologiei medicale, probând o înaltă profesionalitate și angajare.

Dar „Prophylaxis” este, înainte de toate, o experiență utilă. Rămâne ca studenții înșiși să beneficieze de atu-urile lui.

GABRIEL BAIULESCU ■

PANORAMIC STUDENTESC

● O nouă serie de absolvenți a spus „Adio!” altor amfiteatre, cât și activității în cadrul redacției revistei noastre. Este vorba despre Ilie Lăudat — neobositul președinte al Cercului de presă și șef al subredacției „Viața studentescă” din Timișoara, Adrian Ioanăș și Gheorghe Ohii — vrednici fotoreporteri. Tudorel Ilie — grafician de certă clasă și Marian Drăghici — redactor cu vechi stat de forumist. Tuturor le urăm mult succes în continuare, așteptându-i oricând în paginile

revistei cu articole și alte colaborări care să reflecte aspecte ale noii lor activități. ● Cenaclul literar al Casei universitare și-a redeschis activitatea. În ședința inaugurală (din 6 oct.) a citit proză Ioan Viorel Boldureanu, prezentat fiind de către cont. univ. dr. Liviu Ciocărlie. După cum se vede, începutul este de bun augur! ● Este (re)cunoscută dragostea statornică a studenților față de mișcarea pasiunea lor constantă pentru sport. O veste bună: în curând vor beneficia de o bază sportivă proprie, situată — așa cum este și normal — în perimetrul Complexului studențesc. În așteptarea acesteia, nu le rămâne decât să încingă aprige meciuri de fotbal în parcurile dintre cămine. ● Odată cu începutul noului an universitar, Casa de Cultură a Studenților anunță deschiderea a 18 cercuri culturale. Dintre care amintim: Cercul de presă, Cercul foto „Iris”, Cercul traducătorilor, Cercul de artă ambientală, Cenaclul „Excelsior” — Pavel Dan, Cercul

PIUNCTE DE VEDERE

— Lavinia Ferche, în noua sa calitate de vicepreședinte cu probleme culturale al Consiliului U.A.S.C.-C.U., spune-ne, te rog, care este stadiul pregătirii formațiilor artistice studențești timișorene, acum, în pragul celei de-a XVII-a ediții a Festivalului Artei și Creației Studențești?

— Din primele zile ale noului an universitar, formațiile artistice studențești și-au reluat activitatea. Înlocuirea colegilor absolvenți, alegerea repertoriilor, fixarea programelor de repetiții sînt numai cîteva probleme care trebuie soluționate urgent de către fiecare formație, pentru că prima selecție a participanților în F.A.C.S. va avea loc în curînd. Urmează etapa pe institute, apoi cea pe centru universitar, în perioada 10—20 nov., ce se va desfășura la Casa de Cultură a Studenților. Faza zonală va fi organizată în Centrul Universitar Timișoara la sfîrșitul lunii noiembrie (28—30), cu participarea studenților artiști din Petroșani, Craiova și, bineînțeles, gazdele.

— Care sînt atu-urile noastre?

— Pe lângă formațiile cunoscute în domeniul

folcloric, „Doina Timișului”, „Mladost”, „Datină”, Ansamblul folcloric al I.M.T., Ansamblul de datini și obiceiuri al I.A.T., Ansamblul de dans bărbătesc al Facultății de Mecanică Agricolă, la această ediție a F.A.C.S.-ului putem consemna și cîteva debuturi: formația de dans popular mixt a I.P.T., tariful Facultății de Mecanică, precum și formația de dans popular a acestei facultăți. La secțiunea de muzică corală vor fi înscrise corurile „Menestreliei” al Universității și al Facultății de Mecanică, ultimul pregătindu-se deja cu multă seriozitate. Formațiile de teatru ale I.A.T., I.M.T., U.T., facultăților de Tehnologie Chimică, și Construcții și-au schimbat repertoriul. Brigăzile artistice „Balanta”, „Molecula” și „Scalpelu” vor avea de înfruntat noul val, format din grupurile satirice ale facultăților de Electrotehnică, Mecanică și colectivul de umor al Casei de Cultură a Studenților. În acest sens, se va acorda o atenție specială pregătirii lor, fără a omite faptul că actuala fază finală a secțiunii de umor și salon studentesc de caricatură a Festivalului se va organiza în perioada 3—5 aprilie 1987 la Timișoara. Dansul modern va fi reprezentat de formațiile I.M.T., ale facultăților de Electrotehnică, Tehnologie Chimică, existînd și perspectiva unei duble prezentări a mediciniștilor.

Mai adăugați numeroși interpreți — soliști vocali și instrumentali — și veți avea o imagine cuprinzătoare a ceea ce reprezintă potențialul artistic studențesc timișorean.

— Tuturor participanților, mult succes!

SORINA SOPA ■

Titlul, descins dintr-un panou agățat pe coridoarele căminului 7/C, mi se pare sugestiv, ne-declamator. Este mai ușor să te scalzi în motăială și formalism — pe șleau, să nu-ți îndeplinești îndatoririle elementare de student căminist — decât să te lupți cu inerția, acum, cînd noile rînduiri în organizarea și funcționarea căminelor studențești n-au prins, încă, rădăcini.

La o oră nepotrivită a zilei de 6 oct. — concurînd foiletonului „Prețul succesului” — am trecut în revistă modul în care se efectuează serviciul de pază la poarta cîtorva cămine studențești.

Mircea Matej și Gabriel Drăguț — ambii II — M.T. — locatari ai camerei 44 din căminul 7/C

De ce să înoți, cînd poți face pluta?

Își potrivește ultimile fraze ale unei discuții începute, pare-se, de multă vreme. Sînt prea preocupați de sarcina lor de cerberi, pentru a-i mai deranja cu întrebări suplimentare.

Căminul 22/C. Nimeni la poartă. Pe coridorul de la etajul I, președintele comitetului de cămin, Roman Costa (III-C.C.I.A.) este categoric în afirmații: „— Programarea a fost făcută însă, au survenit unele mici modificări.” „Păi, cum așa?” „Totuși, studentul de serviciu la poartă, poate, o fi la club la televizor...” „Situția este ambiguă, fără șanse de elucidare.”

Vis-a-vis, la căminul 21/C, situație similară. Ba nu! Un student așteptîndu-și rîndul la cabinele telefonice, afișează aerul unui știetot. Numai numele studentelor de serviciu le-a scăpat din vedere. Și nici nu le-a văzut de cînd, stoic, perseverează în așteptarea eliberării unui circuit telefonic. Fără speranță! Cum, fără speranță, poți s-o cauți pe Felicia Oancă (în sfîrșit, am descoperit unde locuiește!) — responsabilă cu programarea serviciului de pază la poartă. La ap. 204, nici măcar nu s-a auzit ce hram poartă acest nume între celălalte căministe. Dacă Felicia ar fi fost

acasă, ar fi avut ce vedea! Perechi-perechi, pe-regrinînd într-o dulce visare. Ei, bine! Veronica Ștefan (V-T.C.A.) și Ulrike Schobel (V-T.S.C.O.) au revenit pe locurile lor, motivînd cît se poate de convingător: „Și crezi că merita să pierdem filmul...? Pentru ce?” Da, pentru ce? — argument zdrobitor.

Programarea serviciului la poartă — afișată pe un grafic seducător de... neclar la căminul 19/C este în ton cu ceea ce găsești. Adică, nimic. Cu alte cuvinte, această zi a fost omisă din calculul hirtiei. Chiar așa să fie? Să renunțăm la o zi? Aura Andrej — președinta comitetului de cămin ar fi avut, probabil, o altă părere. Și-a păstrat-o, însă, pentru sine, căci la ap. 103 nu răspundea nimeni.

Lucrurile se complică la căminul 12/C. „Cine este responsabil în acest domeniu?” — Gabriela Grecu (cam. 203) — vicepreședinte cu probleme culturale al comitetului de cămin încearcă să mă pună în temă: „A fost Dorina Farcaș (III-I.S.E.). Acum, era propusă o altă căministă, tot din anul trei...” Se pun mari speranțe în aceste puncte de suspensie, din moment ce a fost eliberată din funcție o studentă care, prin atribuțiunile sale, a permis „să intre” în cămin doar locul I în cadrul ciclului tematic „Căminul — școală a vieții în colectiv”.

O, într-adevăr, ultimă destinație: căminul 13/C. Aici, articolul 13 — paragraf j), coroborat cu articolul 28 — paragraf a), din prezentul Regulament privind organizarea și funcționarea căminului studențesc, a fost luat în serios, studentele Manuela și Aurica Urs îndeplinindu-și cu sîrguință datoria. Dar, să revenim.

În multe cămine, nu a existat sau a funcționat formal serviciul de pază la poartă; studenții care nu și-au făcut datoria, lăsînd în voia întîmplării bunuri materiale trecute în inventar; nu a existat o programare afișată cu graficul de serviciu la poartă. Rareori, am constatat contrariul: adică grijă și responsabilitate față de aceste aspecte, deloc de neglijat. De ce să ne înșelăm pe noi înșine, măsluind o programare care, oricum, nu va fi respectată? De ce să ne furăm căciulile? Cît de repede se pot remedia aceste scăpări?

Rămîne la atitudinea dvs. să trageți concluziile de rigoare.

CRISTIAN BAIULESCU ■

urmîndu-le lui Liviu Tomșa, respectiv Mircea Boian. De asemenea, ca vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C.-C.U., Lavinia Ferche-Iacobescu îi succede Corneliu Hirte, absolvent. Vă mulțumim dragi absolvenți! ● Într-un cadru festiv, în data de 31 oct. a avut loc desturist și pregătirea tineretului pentru apărarea patriei ● Clubul Facultății de Construcții, gazdă generoasă a unor multiple activități culturale de înaltă înută artistică, nu-și dezmente renumele! Dovadă, recitalul de muzică și poezie susținut vineri 25 octombrie, de către Ioniță Dobos (colaj pe versuri de Lucian Blaga) și Dan Zorilă (care a interpretat versuri proprii). ● Vineri, 31 octombrie, s-au desfășurat lucrările Plenarei Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din C.U. Timișoara, eveniment de o importanță deosebită în viața studenților din centrul nostru universitar.

POLIPHEM ■

POSIBILE DEFINIȚII

Obiecțiuni și prejudecăți au existat dintotdeauna. „La și scrie despre studenții lui cinci. Par a fi mai interesați și mai... descurecări!” — m-a îndemnat un coleg. „Nu vrei să înțelegi un lucru pe care îl cunoaște toată lumea? „Vinătorii lui zece” tocesc toată ziua!” — avertiza un fiteșcine. „Este dificil să-l găsești pe stradă. Caută-l la bibliotecă, aplecat peste o duzină de tratate și alte „specialități” d-alea!”
Și, totuși, am găsit.

— Roxana Pop, aștept din partea ta, o posibilă definiție a studenției...

— Modelul meu? Un student de nota zece. A ajuns în punctul de a înțelege, a stăpîni și a aprofunda toate disciplinele pe care le studiază. Nota maximă presupune și studierea unor bibliografii suplimentare, iar pentru noi, cei de la „Calculatoare”, multă muncă cu acestea.

— Există un secret al „șirului indian” de note maxime?

— Dimpotrivă! Rezultate bune se pot obține doar în condițiile unui studiu permanent, ritmic, nu redus

la nopțile lungi ale sesiunii. Acest lucru îl știe toată lumea, dar nu mulți ajung să înțeleagă prețul marilor împliniri ale studenției. Nu întotdeauna este plăcut — presupune renunțări, sacrificii din timpul liber și, uneori, regrete de a te fi sustras participării la toate bucuriile vieții de student. Chiar și așa, fii împuși obligația de a studia și materiile care nu-ți fac o prea mare plăcere...

— Și totuși...

... se menține starea de spirit prin satisfacțiile oferite de succesele profesionale: aici, „merge” un program mai dificil, dincolo — un premiu la concurs sau la cerc științific...

— Ce pretenții emit profesorii vis-à-vis de discipolii lor preferați, mă refer la studenții fruntași?

— O paranteză, consider că s-ar simți necesară. Discipol preferat al unui cadru didactic nu este echivalent cu student de nota zece. S-ar putea dialoga mult pe acest subiect, cu argumente pro și contra. Dar să continui. Se pretinde studentului o mai judicioasă organizare a timpului afectat studiului zilnic, o contrapondere a noului meru deasupra obișnuitului, rezolvînd concret probleme diverse prin conținut și formă și, bineînțeles, o colaborare mai de substanță în activitatea de cercetare.

— Dar colegii...?

— Unii așteaptă să-i ajutăm la proiecte, lucrări, ceea ce facem ori de câte ori sîntem solicitați. Alții, abia așteaptă să greșim...

O constatare în duplicat care ne poate pune pe gînduri. Nu, însă, și pe Roxana, pe care un coleg de-al ei — o caracteriza sintetic: „Poate e singura studentă care știe, într-adevăr, de zece.”

Cu sau fără intenție, am lăsat la urma ipostaza unei posibile studenție de notă maximă: Roxana Pop, anul V-A.C., Facultatea de Electrotehnică; 22 diplome obținute la concursuri și sesiuni de comunicări; hoby — electronica, muzică simfonică, schi, înot, excursii montane; dorințe de suflet — o stagiatură în cadrul unui colectiv vesel și trainic, stimulator în domeniul softului, într-un centru de cercetare de rezonanță.

DANIELA GROS ■

Ne-am familiarizat, deja, cu activitatea acestei comisii, a cărei arie de intervenție este omniprezentă în viața studentului — rezolvă probleme de cazare și de cantină, acordă ajutoare materiale și bilete de tabără pentru odihnă sau tratament, confirmă internii de cămin etc.

În lumina cifrelor, cartea de vizită a comisiei sociale a Consiliului U.A.S.C.-C.U. este impresionantă: 7.500 studenți cazați în anul universitar precedent; coordonează activitatea a 34 comitete studențești de cămin și a 7 comitete studențești de cantină; 45 studenți au beneficiat de ajutoare materiale excepționale — în bani — în valoare totală de 95.700 lei; alți 102 studenți au primit ajutoare materiale, sub diverse forme, în valoare de 78.600 lei; 1.281 bilete de tabără pentru odihnă și 78 pentru tratament au fost distribuite în anul universitar 1985/1986. „Parcă numai cifrele contează?” — vă veți întreba, desigur. Nu, nu numai cifrele; și oamenii. Stilul lor de muncă. Inițiativa și ambiția onora de a face ceva util. Din acest punct de vedere, la comisia socială, exemplele pozitive sînt nenumărate, iar rezultatele — pe măsură. „Pentru activitatea desfășurată de membrii comisiei — ne asigură Nicolae Sighișorean, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C.-C.U. — calificativul oscilează între bine și foarte bine.” Orice afirmație, trebuie motivată prin fapte concrete. Oare totul merge ca pe roate? Care sînt rețetele unei activități rodnice? Rezultatele exprimă, fără excepție, nivelul de experiență acumulat

de către activiștii comisiei? Au existat dificultăți? Pe cine puteți evidenția? — Așadar, are cuvîntul Nicolae Sighișorean, care va încerca să răspundă sumar, întrebărilor formulate: „Am statuat întreaga muncă pe o strînsă colaborare cu membrii Comitetului studențesc de Complex, alături de care încercăm soluționarea promptă a problemelor. Și probleme există, mai ales acum, la începutul anului universitar.

SUB REFLECTOR

În primul rînd, trebuie menționat faptul că s-a încheiat acțiunea de predare, respectiv preluare a căminelor studențești, pe baza unor procese verbale de constatare — inițiativă propusă la nivelul Consiliului U.A.S.C.-C.U., cu sprijinul Comitetului de partid al Centrului Universitar. Despre implicațiile în sine ale acțiunii este de prisos să mai discutăm. Totuși, au fost cămine ce au înregistrat întârzieri în completarea proceselor verbale de predare-preluare. Aceasta denotă, pe undeva, oarecare superficialitate din partea unor comitete de cămin, ca: 1/C, 15/C sau cele de la I.A.T. Rămînînd în această sferă, o mențiune specială se cuvine comitetelor de cămin de la 1 M.V., 12/C, 13/C, 2/C, 19/C și 2 I.A.T., ce au asi-

gurat condiții excelente de cazare studenților căminîști.

Prin natura activității noastre, nu ne putem permite doar o simplă muncă de birou — de îndosariere sau ședințe formale — ci trebuie să ne implicăm efectiv în rezolvarea problemelor cotidiene, căutînd soluții eficiente. Știi că vei avea dificultăți în programarea serviciului la cantină? — vei lua măsuri, preîntîmpinînd, astfel, descomplexarea grupelor, cu inerentele complicații. Nu se face serviciu de pază la poarta căminului sau este insuficient? — găsești o variantă mai bună de programare.

La prima vedere, totul pare simplu. Însă nu poate fi vorba doar de rutină sau experiență. Fiecare activist din acest domeniu știe ce are de făcut și muncește așa cum trebuie. Adică bine. De fapt, adevărata valoare a activității multora va fi apreciată, curînd, de către colegii lor. În perioada 7 oct.—15 nov. vor avea loc adunările generale de dare de seamă și alegeri la cămine, cantine și complexe studențești — important moment de analiză și bilanț al întregii activități desfășurate în cămine și cantine în ultimii doi ani. Atunci, activiștii confirmați în funcția lor, se vor putea mîndri că au obținut votul de încredere al colegilor.

Consider improprie încercarea de a nominaliza pe cineva. Nu, nu există parte, ci doar întregul, cu alte cuvinte, comisia socială.

Și, într-un fel, Nicolae Sighișorean, nu exagerează.

GABRIEL BAIULESCU ■

PRO DOMO

REZULTATE SUB AȘTEPTĂRI

În recent încheiata ediție 1985/1986 a întrecerii studențești „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, facultățile Centrului Universitar Timișoara au obținut șapte premii (două locuri I, un loc II și patru locuri III).

Așadar, șapte din douăsprezece facultăți ale Almei Mater au urcat pe podium, unele pentru prima oară, altele — confirmînd linia ascendentă a activității desfășurate în Consiliile A.S.C. respective — și-au păstrat locul, ba chiar au înaintat, promovînd între fruntaușe, în timp ce alte facultăți...

Dar ce zic cifrele? Bilanțul ediției precedente, sub aspect cantitativ, cit și calitativ, a fost mai rodnic: trei locuri I, trei locuri II și două locuri III. Comparația nu-și mai găsește sensul. Întrebarea care se pune acum este: S-a ridicat stacheta calității muncii în facultățile altor centre universitare, sau am scăzut noi stocul? Nu cumva s-a instalat un sentiment de automulțumire în cadrul unor Consilii A.S.C.? Studenții Facultății de Electrotehnică sînt pe cale să ne contrazică, Consiliul A.S.C. al acestei facultăți păstrîndu-și locul obținut la ediția precedentă — adică primul, cum de altfel s-au situat și colegii de la Construcții. Concluzia care se trage este una singură: aici se muncește în spirit responsabil, sub semnul disciplinei, inițiativei și perseverenței. Și, atunci, nu trebuie să ne mai mire faptul că la Electrotehnică, indicele de promovabilitate al examenelor în urma sesiunii din vară este în creștere, că se îndeplinește planul de venituri realizat din muncă patriotică, că studenții sînt primii în sport sau obțin 7 premii și 11 mențiuni (!) la două manifestări de mare anvergură — „Seminarul național studențesc de utilizarea calculatoarelor în proiectare” și „Concursul național de creație tehnico-științifică studențească”.

Că, într-adevăr, fiecărui parametru al întrecerii trebuie să i se acorde atenția necesară, rezultă din situația cu care s-a confruntat Facultatea de Stomatologie, ani la rîndul în fruntea facultăților de profil din țară. Deși studenții timișoreni au cîștigat toate locurile care se puteau cîștiga (!) la concursul profesional-științific desfășurat la Tg. Mureș, Consiliul A.S.C. al facultății s-a clasat abia pe locul trei în întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, în balanță cîntărind semnificativ (ne)realizările din domeniul muncii patriotice (se pare că la mijloc a fost o mică incurcătură!), precum și scăderea cu 5,55 la sută a promovabilității. Cum a fost posibil o asemenea discrepanță între nivelul de prezentare la concursul profesional-științific și pregătirea sistematică, riguroasă a sesiunilor de examene? Președintele Consiliului A.S.C. al facultății, Ligia Criste (V-Stom.) constata de justete: „Un număr de 15 studenți nu au promovat examenul de Anatomie, fapt inadmisibil la o disciplină fundamentală. Însă nivelul general de pregătire teoretică și practică al studenților poate fi apreciat ca fiind bun.”

Deși Consiliul A.S.C. al Facultății de Științe Economice a coborît două locuri, pînă pe poziția a treia, în ansamblu, rezultatele înregistrate de secțiile universității timișorene — un loc secund și două locuri trei — reflectă o îmbunătățire a activității, o schimbare de atitudine — în bine — la acest nivel. Cu plusuri și minusuri inerente (sau, spune-ți-le cum vrei!) — 15 premii sportive, 13 la etapa finală a Festivalului Artei și Creației Studențești, nici un premiu în domeniul cercetării științifice, o sporire ușoară a indi-

celui promovabilității, mai ales pe seama celor 13 procente cîștigate de studenții Facultății de Filologie — Consiliul U.A.S.C.-U.T. (reprezintă o carte de vizită respectabilă, dar care poate fi, în continuare, ameliorată).

Desigur, fiecare Consiliu A.S.C. își poate motiva, într-un fel sau în altul, o seamă de neajunsuri — într-o ordine arbitrară: superficialitatea în studiu, lipsa de fermitate în combaterea absenteismului, situația conjuncturală, exigența sporită, zice-se nejustificată, a unor cadre didactice, orarii de cursuri și laboratoare supraîncărcate, receptivitate scăzută din partea unor studenți etc. Însă, toate un loc și încă altele, nu pot argumenta suficient un coeficient de promovabilitate de numai 20,67 la sută în sesiunea de examene din vară, cum a fost cazul secției de Medicină Veterinară a Institutului Agronomic. Această valoare procentuală ar trebui să dea serios de gîndit factorilor responsabili, cit și studenților în cauză, punînd sub semnul întrebării competența și nivelul activității de asociație desfășurate de membrii Consiliului A.S.C. al facultății.

Nu trebuie să ne ferim de critici sau să supraîncercăm niște laude. Experiența ne învață că orice critică, atunci cînd este bine formulată, își atinge scopul — acela de a îndrepta o anumită stare de fapte, neconformă cu direcția generală a fenomenului.

În Centrul Universitar Timișoara, calitatea muncii de asociație s-a legitimat, totdeauna, prin calitative bune și foarte bune și, în acest sens, o serie de rezultate obținute de unele Consilii A.S.C. sînt cu mult sub posibilitățile reale. Vom reveni.

SORIN TROCAN ■

ARGUMENT

CONȘTIINȚA BUCURIEI DE A TRĂI

Cît de adevărate ni se par, acum, cuvintele sobre, care ne-au întîmpinat, inscrite pe fațada albă a Centrului de recuperare neuromotorie Dezna: „Ad Augusta per Augusta” (La rezultate strălucite se ajunge pe căi înguste, trudnice). Am pîșit, ca toți cei care lucrează acolo, cu gîndul curat, plin de recunoștință față de persoanele care mai mult ca orice, au nevoie de ajutor — copiii și tinerii handicapați.

Numai acolo, la Dezna, alcătuirea de gheață a cuvîntului „handicapat” își pierde răsunetul trist, steril și cutremurător: Centrul de recuperare neuromotorie — nici vorbă aducînd a spital, așa cum dorește dr. Corneliu Birsan, să îndulcească — prin orice gest, prin orice acțiune — viața pacienților săi. În activitatea lor, izbînda este mult așteptată, după drumuri de lungi căutări, cu oboseala aceluiași lucru repetat zilnic, redescoperit, care lasă urme întretăiate expresiv pe față. În ochii tuturor, însă, strălucește acea lumină a victoriei, mîngietoare pentru micii pacienți, clipe de fericire pentru ei, că înțeleg ceva din rostul vieții și al timpului.

Anual, la 4 decembrie se sărbătorește Ziua Centrului de recuperare neuromotorie de la Dezna. Copiii și toți cei care se află alături de ei, primesc în dar o „minimuşă” — un soi de păpușă, elegantă și surizătoare, ce alină suferința și supărarea. O păpușă fabricată în model unicat. În clădirea albă, cu săli de tratament și aparatură ultramodernă, privind lumina ochilor LOR, zîmbetul galeș și inocent, am înțeles, în sfîrșit, fascinația timpului și inexorabila sa lege.

Suflet din sufletul nostru rămîne acolo, ca tainic martor la speranțele lor.

... Ca un simbol al protecției copilului, lăsăm să fluture în urmă, drapelul albastru ridicat acum cinci ani, cu acordul înaltului forum de la Geneva.

OLIMPIA-MARIA DAMIAN ■

Mereu același lucru — gesturi largi, căzute în obișnuiță: o tavă în mână, tacâmuri, arome, cartela întinsă la capătul „lizei”, un bon decupat și apoi îți alegi un loc oarecare la masa poartă. Deci ce ar putea fi nou în cantină? Cumva, eforturile deosebite depuse de factorii responsabili, în vederea unei aprovizionări a cantinei I/C, completându-se astfel stocurile de alimente? Tot ce se poate. Oricum nu mai încapă nici o îndoaială, cea mai mare cantină studentască timisoreană și-a luat măsurile de siguranță: ghiveci — 15.000 litri; castraveți în oțet — 9.800 litri; srată de ardei — 3.500 litri; compotari — 9.000 litri și lista poate continua. O sumă de realizări, învidiate de administrațiile celorlalte cantine!

La o primă și surzătoare vedere, totul pare în regulă. Și de ce n-ar fi?

PUI-MISTER ȘI REALITATE

În dimineața zilei de 3 oct., după ce ultimul abonat a părăsit grăbit cantina, pătrundem în sala de mese. Unde or fi membrii comitetului de cantină? „Era pe aici un „Comitet”. Dar pe unde răătăcește... — ni se replică insinuant în șifșit. Marius Brețan, de permanentă, ne lese în întimplare, conducându-ne într-o cameră alăturată. O masă lungă, cu două tăvi supraîncăcate cu ouă, brânză și gem, ne arată că aici servea masa cei din comitet. Oare, în sală, nu există vreo masă pe măsură lor? Registrul de alimente nu are înseris nimic în dreptul zilei de 3 octombrie. Din ce s-a pregătit, atunci, masa de dimineață? Nici în 29 sept. studenții n-au mâncat nimic? Conform documentului, nu. Prezența lui Nelu Conache nu are darul să lămurească misterul. Probabil că, dintr-un exces de zel, apare și Ioniță Pinteș deși era programat într-o altă zi de permanentă! Susține că a fost prezent la orele 6,00, însă nu mai reține exact ce alimente s-au scos din magazie. Adevărul iese singur la iveală: nici unul dintre ei nu și-a făcut datoria.

Citim, la întimplare, în registrul de procese verbale: „La ora 15,00 când am intrat în cantină am făcut gramaje la hrană rece, după care am constatat că sînt mult sub limita admisă, aceeași costare a făcuto și tov. dir. Ghidancea care le-a adresat tovarășelor niște vorbe dulci”. (30 sept. — Emil Iancu). Iar mai departe, în data de 1 oct., Ioniță Pinteș este nedumerit „Gramajele au

fost relativ bune, mai puțin la pui, unde bucățile au avut, în medie 110 g., în loc de 130 g., deci sub limita admisă. La aceasta se adaugă și mențiunea lui George Beca. În ziua următoare: „după ce s-au aruncat capetele și măruntaiele (34 kg plus 3 kg pungile!) a rămas aprox 80 g./p., iar după fierbere, aprox 60 g./p. Este o diferență cam mare între proiect și realizare”. Este firesc, pornindu-se, doar de la 130 g. carne de găină/porție.

Necazurile lui Ioniță Pinteș nu se sfîrșesc, însă, aici. (Nu numai afe lui!) Grupa de serviciu nu și face datoria. Banda a fost supraîncărcată — dovadă și câștile sparte

după ce vîi de la practică”. (Dana Harda, I — Constr.).

Părăsim sala de mese împreună cu însoțitorii noștri — Mircea Brețan și Nelu Conache — coborînd la studenții grupei de serviciu. Situația nu este prea roză. Ovidiu Oberșterescu (II — A.C.) sesizează nemulțumit: „Nu e ban comitetului! Nu ne ajută. Muncim, deseori, de pomână... Atunci pe cine să mai crezi? Unde se pot căuta vinovații?”

ETALONUL INVIZIBIL

Iarăși răsoim. De data aceasta, regisrarul de prezență în ziua de 27 sept. am putut numără nu mai pu-

fața locului, lucrurile s-ar îndrepta. — Deci, studenții nu vor să înțeleagă finalitatea muncii lor de la cantină... „Ba mai mult, ajung să se tocmească în îndeplinirea unei munci”. „Fac numai ceea ce vor?” „Nu chiar, dar ne fac destule greutăți. De ce ne se îngrijese factorii de resort în a anunța pe studenții în a-și face examenul medical înaintea practicii la cantină?” „Probabil, se anunță, dar studenții sînt comizi și nu vor să se conformeze”. „O comoditate care pe noi ne costă o zi de nemuncă. Tot noi sîntem găsiți vinovați. De ce i-am primit? Păi, ce să le facem?” „De ce nu luați măsuri?” „Le luăm; am și întocmit un referat despre activitatea necorespunzătoare desfășurată de o tură. Un an II.A.C. parcă”. „Și, comitetul de cantină?” „Ce să facă ei? Sînt doar studenți și ei. Cum s-ar putea impune? Iar meseuri sau reprogramări la cantină?” „Dar cine sînt vinovații?” „Știi ce mi s-a răspuns deunăzi? „Tanti Stela, sîntem în anul doi, nu în unul!” „O-ho!” „Așadar, anii mari nu muncesc?” „N-am zis eu așa ceva! Am avut ani terminali, chiar cinci, care se achitau conștiincios de toate obligațiile”. „Nu vedeți vreo poartă de ieșire?” „Ba da! Dacă vor să muncească, în orice situație, chiar de bună voie”. „Sînt, poate, cam puțini studenții în practică?” „Nu vor să facă treabă. O divizie întreagă ar fi insuficientă, uneori, pentru a curăța o mîșă de morcovi”. „Cum rămîne cu cele 130 g. de carne per porție?” „Asta-i situația. Se pleacă de la o cantitate de 130 g. carne la o porție, se înlătură măruntaiele, se fierbe. Cite puțin, se adună minsurile la fiecare operație culinară”. „Vă ajută membrii comitetului de cantină?” „Desigur, n-am ce să le reproșez”.

Și atunci? Unde se pot căuta vinovații? Unde s-a greșit? Poate că membrii comitetului de cantină nu și cunosc atribuțiile sau nu știu cum să lucreze cu studenții în practică. Ori nu se acordă o suficientă atenție acestei activități din partea celorlalți factori responsabili. Situația trebuie îndreptată, astfel, ca să nu se mai repete sesizări de genul „Nu e bun comitetul”, care aruncă într-o lumină nefavorabilă și munca unor colegi, pe lângă superficialitatea altora. Sînt multe semne de întrebare cărora li se așteaptă un răspuns. Care este acesta?

LILIANA BRAD ■ DANIEL OGNEAN ■

Cantina I-C sau locul unde nu se întimplă nimic

din jurul ei. Cioburile aduc noroc. Doar pentru unii!

În urma lui Vasile Horber, Andreae Hoberst, Constantin Petroșel și Cristian Griga din II — E.T.C., care se plimbă cu măturile prin sală, rămîn coji de piine, cioburi de sticlă și mucuri de țigară. Șeful de tură, Alexa Doboș este, pare-se ocupat: speșină și el o mătură.

Deși membrii comitetului susțin că au anunțat grupei de serviciu ora de începere a programului cantinei, Alexa Doboș îi contrazice. El știa doar, de la Sorin Popescu (II — E.T.C.) — șeful celeilalte ture că trebuie să fie prezenți la 6,30 și nu la 6,00. Cum atmosfera se încălzește, ne retragem, nu înainte de a promite că vom reveni.

„NU E BUN COMITETUL!”

Și am revenit. Sala strălucește de curățenie. Gresia a fost frecată exemplar. Numai datorită faptului că se aștepta revenirea noastră? Nici banda nu mai era încărcată, lucrîndu-se de zor la debarasat. Aceleași motive? Ar fi binevenită, atunci, prezența redactorilor în cantină? Nu pierdem timpul reținînd câteva impresii: „Fată de mîncarea de la mama de acasă, e o diferență...” (Daniela Sabău, I — Mec.). „Mîncarea e foarte bună, mai ales

țin de 22 absenți. Se vede că reprezentantul comitetului, Ovidiu Buzgău și-a făcut din pînă datoria Uni, au recuperat în avans, alții — de loc Necunoscuindu-se datele exacte, problema a rămas în suspensie. Misterul planează și asupra unor absente motivate, nu se știe de cine și cînd Nelu Conache recunoaște franc: „Este, într-adevăr, o chestie dubioasă”.

Trecînd de cîteva ori prin fața dulăpiorului, în care ar trebui să se afle porțiile-etalon, remarcăm pe ușa acestuia un lacăt respectabil. Probabil, cheia s-a pierdut, iar găsitorul va fi recompensat cu o porție-etalon. Oricum noi nu am găsit nici una, nici alta.

PUNCTUL PE „I”

Probleme au existat și există. De modul în care vor fi puse, depinde rezolvarea lor. Dar, să ascultăm opiniile tov. administratori Stela Lolici și Anton Müller. — Cu ani în urmă, nu exista ză în care un cadru didactic responsabil sau îndrumător al grupei de serviciu, să nu ne viziteze o dată, de două sau chiar de trei ori analizînd comportarea studenților și luînd măsurile corespunzătoare. Măcar de trei ori pe săptămîină, dacă activitatea studenților din cantină ar fi verificată la

Acupunctura — ora adevărului

Răspunzînd solicitărilor formulate de niște cititori ai revistei, inaugurăm în cadrul rubricii „Prietenul nostru, medicul” un foileton pe tema unei cunoscute metode terapeutice — „Acupunctura”.

În acest sens, ne-am adresat tov. Ioan Omata, medic primar de medicină generală de la cabinetul de acupunctură al Policlinicii studentești, care a avut amabilitatea să ne răspundă unor întrebări din acest domeniu.

— Așadar, ce înseamnă tradiția chineză pentru terapia acupuncturii?

— Acupunctura — milenară metodă terapeutică, își pierde începuturile în negura timpurilor. Practicată inițial, cu ace de piatră și os, iar mai tîrziu cu ace de bronz, capătă noi valențe după descoperirea fierului. Prima carte scrisă — „NEI KING SO WENN” — datează din timpul împăratului galben HUANG TI, cu aproape patru milenii în urmă, ea demonstrează eficacitatea și perenitatea metodei. În decursul anilor, acupunctura a cunoscut perioade de dezvoltare și, alături, de oprimare, variație determinată de capriciile împăraților chinezi. Oricum, lucrările asupra acupuncturii au continuat să apară sistematic, îmbogățind bagajul de cunoștințe metodologice.

— Totuși, acupunctura este o metodă terapeutică curent utilizată și în alte țări...

— În era noastră, lucrările de specialitate au crescut numeric, iar în plus, spre sfîrșitul secolului XVIII, se deschide o școală largă de predare și practicare a acupuncturii în China.

Dar alături de China, acupunctura începe a fi practică și în Japonia, introdusă fiind de medici coreeni. De menționat că primii doi japo-nezi ce au studiat și și-au însușit practica acupuncturii, au rămas 15 ani în China. Apoi, aria de extindere a acupuncturii s-a mărit considerabil, pătrunzînd și în Europa.

— Se știe că europenii au manifestat oarecare rezerve față de rezultatele și eficacitatea metodei.

— Dată fiind marea deosebire între filosofia chineză și cea europeană în ceea ce privește teoria bolilor, acupunctura a „cucerit” foarte greu atenția specialiștilor și a populației. Prima mare lucrare care a făcut accesibilă bazele fiziologiei și eficienței acupuncturii medicilor bătrînului continent, a fost „Tratatul de acupunctură chineză”, scrisă de GEORGES SOULIÉ DE MORAND, în calitate de consul în China. Bun cunoscător al limbii chineze, de Morand rămîne uimit de succesele acupuncturii într-o epidemie de holeră ce bîntuia frecvent acele zone. Faptul odată constat, îl determină a scrie numeroase articole și publicații despre metodă, dar și despre civilizația chineză, în general. Fiind în contact cu realitatea chineză mai mult de două decenii, a reușit să pătrundă în intimitatea modului de exprimare a ideogramelor, ceea ce a făcut să aibă posibilitatea de a prezenta adecvat tainele acupuncturii.

(Va urma) CRISTIAN BAIULESCU ■

De idei bune, studenții nu au dus lipsă. Un concurs profesional sau sportiv, audiții muzicale sau excursii în grup — benefice inițiative studentești — ne-au umplut în mod instructiv timpul liber.

Dar ce înseamnă cele trei inițiale — E.M.B. — propuse de un grup de studenți căministi pasionați? Este vorba de un concurs avînd ca secțiuni, dacă se pot numi astfel: electronica, bazele electrotehnicii și matematica. O asemenea idee a prins rădăcini anul trecut, comisia de organizare — formată din Sorin Purdea, Dan Brustur și Francisc Pető (toți IV — E.T.C.) — stabilind liniile directoare de acțiune. De atunci, în fiecare luni, amatorii de probleme și, evident,

Căminul cu surprize

de recompense, puteau fi înfrînși lângă afișier, cu caletul și creionul în mînă. Inițiativa a dat roadele scontate, la concursuri participînd și studenți extracăministi. Popularitatea concursului a sporit simțitor prin introducerea în cadrul probei practice a secțiunii de electronică realizarea unui montaj de specialitate. Și pentru că atmosfera de concurs să atingă cote înalte ale interesului, cîștigătorilor li s-au decernat atractive premii. O dată demarată, acțiunea a trebuit sprijinită de factorii de resort ai facultății. Astfel, reputate cadre didactice, ca prof. univ. Dan Dăianu și David Frenkel, precum și asist. univ. Aurel Filip și Ștefan Hărăguș și-au adus un substanțial aport la buna desfășurare a întrecerilor.

Concluziv, la căminul 2 M.V. există idei multe și valoroase, a căror aplicabilitate amplifică dimensiunile calității de student căminist.

D.O. ■

Parcă niciodată, toamna nu a fost mai bogată. Parcă niciodată, soarele nu a strălucit așa de puternic, în luna septembrie. Parcă, niciodată, studenția nu a fost mai frumoasă. Toate au făcut ca în anul acesta rodnicia naturii să se împletească într-un mod armonios, parfumat și plin de gust, cu vigoarea și

elanul studențesc. Iată-i prezenți ca în fiecare an, la întâlnirea cu belsugul, cu munca susținută pentru a strânge în hambare, silozuri și crame roadele acestei toamne. În acest cadru plin de culoare și tinerețe s-a desfășurat reportajul, ce urmează, pe meridianele pline de nostalgie ale amfiteatrelor recoltei.

ORICE ÎNCEPUT E GREU

Soarele a început să strălucească pe cer, nu de prea multă vreme și trenul își parcurge ultimii metri pînă la primul obiectiv — orașul Jimbolia unde studenții anilor III T.C.M. și III U.T.S. au venit, din data de 16 septembrie, la întâlnirea cu porumbul hibrid, de sămîntă — Fundulea — 412.

Iată invidiata parcelă, de fapt e un cîmp cît cuprinzi cu ochii, presărată pe ici — colo cu movile de știuleți ce urmează a fi depănușate. Printre ele — studenții. Lîngă ei — asistenții. În apropiere — brigadierii dau indicații diverse, de genul: cum se ține știuletele în mînă, manevra de aruncare a porumbului eliberat de îmbrăcămîntea călduroasă, tehnologia de umplere a coșurilor pentru a fi ulterior încărcate în camioane ș.a.m.d. Mă apropii de un grup. Îmi declin identitatea. „De la Forum? Dacă nu e de la Flacăra e bine și de la Forum”. Își continuă activitatea. Gesturi precise și sigure pregătesc materia primă pentru remorcile care așteaptă. Nimeresc lîngă Mircea Moraru — secretarul biroului organizație A.S.C. al anului III — T.C.M. „Sîntem aici 150 de studenți și la început am avut unele mici probleme”. — Curios îl îndemn să continue — „Primele nopți a fost cam frig, am tremurat subțire, dar în a treia noapte am mai primit cite o pătură și acum totul e O.K.”. Remorca a început să aibă vîrf. Ioan Big și Sorin Mater din III T.C.M. sînt tot timpul lîngă ea. Am impresia că au mai multe mîini, la fel ca și Nicolae Mihai și Daniel Szabo, din III U.T.S., care așezați sus în re-

16. lucru imposibil de realizat datorită graficului personal al deplasării.

Lanurile de porumb viguros, ajunse la maturitate se înșiră pe stînga și dreapta drumului pe care îl urmez. Urmăresc cu privirea tractoarele care dau o față nouă pămîntului.

Grabăți — sediul I.A.S. Sînt informat rapid: „Studenții sînt la ferma 5, la Comloșu Mare, și la ferma 3, la Bulgăruș”. Inarmat cu aceste prețioase indicații de regie caut să descopăr locul unde „s-au ascuns” studenții de la Electro. Camioanele încărcate se scurg spre bazele de recepție. Evrika! Abia se zăresc de sub imensitatea grămezilor.

PERIPLU AUTUMNAL

Tot porumb și aici. E splendidă recolta în anul acesta!

Concentrați pe o suprafață mică de teren, studenții anilor III-E și IV-AC, acționează rapid și eficient. În fața lor crește o altă înălțime. „Mai avem puțin și egalăm vîrfurile Everest” îmi spune, evident în glumă, Ion Bărbulescu. Sînt împărțiți în mici grupe de 4 oameni la cite o movilă de porumb, însumind ceea ce s-a descărcat de 3 ori din buncărul combinei. Tot aici îl întilnesc pe ing.

ieții. N-am avut probleme de nici o natură cu ei. Există, un climat de înțelegătorie, în special între studenții de la Energetică. La Calculatoare este o echipă care lucrează foarte bine. „L-am rugat să-i nominalizeze. A răspuns vădit emoționat: „Toți merg bine, dar dacă insiști notează Wolf Wendelin, Zintz Volgang Laszlo Horvath și Ludovic Miklos”, după care s-a reîntors la cotidiană activitate. I-am mulțumit și mi-am mutat statul major în mijlocul unei vesele molipsitoare, unde, în același timp, porumbul depănușat începe să rivalizeze cu o altitudine montană. Nu prea se știe exact cu care.

Am dialogat cu cei din jurul meu. „Avem ceva probleme cu apa — mi-a spus Dan Ciulea — este o singură cisternă care ne aduce apă la dormitoare. Tot atunci am aflat o asocieră cu totul nouă în ceea ce privește arta culinară, un meniu ce ar putea concura la „cel mai extravagant fel de mîncare” — Salată orientală, ceai și... apă minerală, probabil că să rimeze bine cu sentimentală și autumnală, sau din cu totul alte motive, neelucidate încă, dar practica continuă și nu se știe ce inovație ne mai

alternative. De la el am aflat că există deficiențe cu benele în care se strînge recolta (ulterior am aflat că ar fi vina cramei care nu lucrează la capacitatea planificată), că nu sînt suficiente bidoane pentru apă deși s-a promis în repetate rînduri suplimentarea acestora.

Puțin într-o parte, asist. ing. Adrian Micu, alături de Constantin Sgîrcea și Liviu Tecuța își împărtășesc cîteva din impresiile zilei.

Pătrund printre paturile din dormitoare. Se citește cite o carte, se spun glume iar cite un nonconformist studiază în continuare una dintre problemele care îl frămîntă, cum e cazul lui Mircea Gușat.

Apoi, încetul cu încetul, totul se potolește, luna rămîne singură să vegheze odihna binemeritată. Stelele strălucesc stînghere pe cer, dorind parcă să ureze și ele noaptea bună studenților de la politehnica timișoreană.

ÎNȚILNIREA DE SUB BOLTA

Ultimul popas al redactorului în acest autumnal pelerinaj — comuna Gătaia. Din primul moment al sosirii mele, mă izbește frumusețea deosebită a unei bolte de viață de vie, la umbra căreia îl găsesc, bineînțeles la pupitrul dirijoral al campaniei, pe directorul I.A.S.-ului din localitate — Traian Demeșcu. Mă apropii și mă prezint. Îmi întinde prietenese mîna parcă ne-am cunoaște de cînd lumea. Vorbește liniștit, în cuvinte calde, de cei 200 de studenți care de cîteva zile bune își aduc aportul la strîngerea grabnică a recoltei. Apoi are un moment de reverie. Îmi povestește de anii studenției: a absolvit Institutul Agronomic din Timișoara în 1971, de perioada plină cînd activa ca redactor și tehnoredactor în cadrul revistei „Agraria”. Rememorează numele vechilor publicații studențești, fiind vorba de revistele „Forum” din cadrul Universității — cînd era acolo mare animator Teo-

propun cei de la Bulgăruș. I-am lăsat deci, să-și continue autumnala ocupație și am continuat cu...

O SEARĂ LA TEREMIA

În fiecare an, vilele de la Teremia Mare au fost considerate ca locul de referință al practicii agricole timișorene. Toți cei care au fost pe aici au scris de directorul I.A.S.-ului din localitate — Ioan Coltea, de neobositul îndrumător al activității studenților, șef de lucrări inginer Horia Cârstea, de numărul de kilograme de struguri recoltați într-o zi, de activitatea de sezon desfășurată. Ei bine, n-am să mai fac și eu același lucru. Voi scrie despre activitățile ce se derulează după ce ziua de muncă s-a încheiat, de felul cum își petrec studenții serile încă calde a primelor zile de toamnă. Așadar...

Seara se lasă încet peste comună. În liniște răzbat acordurile sonore ale discotecii organizate ad-hoc. E primul meu punct de popas. Chiar la intrare îi întilnesc pe: Dănu Albuțiu și Sorin Pănoiu care mă privesc întrebători. „Tu, parcă ai în altă parte mîncile agricole”, după care fără alte comentarii mă invită să mă simt bine alături de ei. Accept cu plăcere. Perechi de tineri și tinere, bineînțeles din localitate, dansează liniștit, parcă în visare, în ritmul mereu atît de atrăgător al muzicii de discotecă. Gheorghe Mihai îmi mărturisește că s-ar simți mult mai bine cu toții dacă ar fi aici cu ei și colegile, după care îmi arată colegii rămași pe margine neavînd cu cine să danseze. Îi înțeleg temerile dar colegile lui sînt acum la I.A.S. Timișoara, munci agricole cu transport zilnic, și îl urez să reușească să găsească și el o parteneră de dans.

La dormitoare răsună sunetele atît de îndrăgite ale chitarelor acompaniate de voci tinere, între cei de aici îl găsesc pe Sorin Diaconu, președintele Consiliului A.S.C. al facultății de Electrotehnică, care a preferat să vină la cules de struguri în locul altor

dor Bulza — și de „Micorn” publicația politehniștilor din timpul lui Corneliu Popovici, de zilele și nopțile petrecute în campania cenzurii a linotipurilor din tipografie, a șifurilor și la sfîrșit a rota-tivei, de bucuria de a vedea cum se naște sub ochii tăi o nouă publicație, nu de orice fel, ci una studențească. Se oprește. Clipește din ochi ca vrăjit, n-venindu-mi să cred într-o întîlnire de genul acesta. Mă invită să îl însoțesc în cotidiană activitate. Îl simt cum vrea să ia pulsul pămîntului pe care sînt sigur că l-a îndrăgit foarte mult.

Am ajuns la ferma 2. Se derulează în fața ochilor un episod din minunatul „peisaj studențesc”. Aliniați ca pentru o bătălie — de fapt e marea bătălie pentru piinea dulce și bună a țării, T.C.M.-iști din anul II rectifică o parcelă de pe care s-a recoltat porumbul. În frunte, dar nu întimplător, conducînd detașat, fără însă să le fi scăpat ceva, se găsesc Florin Gozman, urmat îndeaproape de Adrian Manolescu. Puțin în lateral, urmărind atent cele desfășurate aici, asistent ing. Pandele Chelu și asistent inginer Valer Dolga țin în mod deosebit să-mi prezinte pe Lucian Funar, purtătorul de drapel a celor care alături depănușează știuleții de porumb „calzi”, deversajii de puține minute din buncărul combinelor.

Am plecat cu sufletul plin de mîndrie că sînt student timișorean bucuros că peste tot pe unde m-a purtat peregrinul meu autumnal toți au înțeles cîtă nevoie este de ajutor, în aceste deosebite zile de toamnă.

Periplul s-a încheiat, dar nu și munca pe ogoare, acolo unde acum e mobilizată toată suflarea. Se lasă inserarea. Mă îndrept spre cămin puțin obosit dar mulțumit de cele văzute și consenmate în articolul de față de...

IOAN FAUR

morci aruncă coș după coș. Gata, astea pot să plece. Să vină altele și altele, una cite una, pentru a duce recolta spre bazele de recepție.

Inconjurat de un grup animat de studenți, ing. Mesaros-Anghel Voicu a declanșat o veritabilă competiție. Coșurile rămîn pe loc doar cîteva secunde. Ritmul crește. Mai este foarte puțin. Ultimul coș. „Am terminat și grămada asta. Alta la rînd”.

Alături ing. cercetător Ioan Gavrilă susține moralul (și așa la cel mai înalt nivel). Se aud risete. Se glumește. Se face haz de necaz. „Iar ne-au adus puțină apă”, îl aud pe Vasile Goron. Într-adevăr nu prea erau bidoane. „Studentul poate să muncească bine indiferent de condițiile care i se creează”. Rumoare. „Nu-i nimic, ne scoatem noi pîrleala deseară, cînd o să ne completăm deficitul de lichide”. Munca continuă cu spor. Cred că toate normele posibile au fost depășite. Veseli și muncitori, băieții de la Mecanică! Trebuie să-i părăsesc. Strîngeri de mînă. Urări de drum bun. Știau ei ce știau!

CÎMPUL MĂSURAT CU PASUL

Da, nu e nici o figură de stil în titlu, așa a continuat odiseea, abia începută. Datorită „densității deosebite” a garniturilor de tren, între Jimbolia și Grabăți, trebuia să aștept pînă după orele

Redactori pentru o zi la ... Giarmata

Nu știu alte studențe cum sînt, dar noi două, cînd ne gîndim la scaunele autobuzelor năvite, pe care, oricum, nu ajungem să le ocupăm, la celălalte o sută cincizeci de colege ale noastre, nostime și puse pe șotii, gata oricînd a te convinge că la Giarmata cîinii umblă cu strugurii încolăciți pe coadă, sau la cuțitele cu lame strălucitoare menite a detașa ciorchinii mari și policolori de butașii de viță — simțim că ni se umple sufletul de bucuria cea dulce a neuitatelor amintiri. Am trăit, atunci, o samă de zile, pline de experiențe și de struguri de toate soiurile — de la tîmfoși la burgunzi și de la hamburg la ananas — și (ne)inspirăm din aerul tinerece, tumultuos al unor frumuseți nebănuite.

Parcă le văd și acum pe Luminoara Brăescu, „fața în roz”, cu ochelari de soare, ascunzîndu-și în spatele lentilelor emblema de frunză în muncă ori pe Carmen Matei scuturîndu-și basmaua înflorită, între două coșuri umplute cu struguri și transportate la benă, și atunci, regretăm absența dintre noi a Lilianeii Valea — secretar al biroului organizației A.S.C. de an. Această-i cruda realitate! A trebuit să se sacrifice, rămînd să facă practica agricolă în Timișoara, deoarece fiind membră a formației de teatru, tocmai purceseră repetițiile.

Dar ce să mai vorbim, autobuzele păsuiau domol spre culmile bahite ale Giarmatei, însorite de cîntecele de voie bună, neași studențești, dar învăluite în fumurile vicioase ale tutunului dispecerat din zona Cristinei Obădău. Iară noi, cele o sută cincizeci de studențe ale anilor I — Ped., II — Stom. și — se putea? — II — M.G., glăsuim a nerăbdare, așteptînd clipa încheierii călătoriei. Și, cum se putea să nu avem încredere în șoferi, chiar dacă am rătăcit și noi, o dată drumul, oprindu-ne în niște locuri pe care, poate, nu le voi revădea curînd, cum să nu-i simpatizezi pe acești veritabili cavaleri ai volanului, care ne zîmbeau prietenește, îndemnîndu-ne patern, cu voce baritonă: „Nu mai fumați, bre. că tot medicul știe că vă face rău!”

Pașii erau mărunți, coboritori din autobuz, aducînd cu sine sacoșe și iar sacoșe, într-o expoziție formală, plusată de bluze și pardesii mari, protectoare. Aici, Sorina Marinescu proba rezistența cizmelor din cauciuc, dincolo — Carmen Matei se trăgea de șireturi, mai încolo — Bebe Anton se convingea personal că rîndurile de butași aveau un capăt, iar Eli își desfăcea, economic, ruc-sac-ul în căutarea mînușilor.

Apoi, îl urmăream cu privirea pe Vali Fruntes, descărîndu-și spontan și erudit traista de glume, sporînd buna dispoziție după care tinjiam minute întregi.

Dar munca era muncă! Ne răspindeam, care încotro, luînd urma poznașilor ciorchini de soi nobil, acoperînd cărările cu zîmbetul muncii, în pasul unui fabulos El Dorado. Roadele muncii prinseseră rădăcini adînci, înmagazinate în im-

pletite coșuri — treizeci la număr — ce constituiau cota hîrniciei noastre cotidiene.

Soarele cobora printre noi, ajutîndu-ne să ne bronțăm și, în lipsa vîntului, te înfiora nemiscarea naturii. Undeva, departe în vale, niște tractoare zumzăiau ca niște bondari, răscolînd pămîntul.

Orele înaintau într-o sinuoasă abundență de fapte. Cărările hîrniciei se înnodau într-o riguroasă aritmetică spre bena tractorului, unde străjuiau o evidență strictă, pontatorii, pe nume: Bebe, Vali, Alex și Ovidiu. Nici zîmbetele galeșe, nici privirile furișe, nici rugămintele fierbinți — nu precumpăneau (mai mult decît) un coș. Aritmetica era simplă — muncă și seriozitate egal rezultate pe măsură. Iar însoțitorii dr. Lucian Negruțiu și dr. Petru Matusz, rîsînd o arămie metamorfoză, nu se îndupleau să ne părăsească, făcîndu-se părtași la micile noastre satisfacții. Căci, nu rareori, le auzai pe colege șușotînd: „Încă șapte coșuri... încă șase, cinci, patru...” — și vocea, timbrată de spectrul unei solare prezențe, creștea în intensitate pe măsura scurgerii timpului. Nu mare era surpriza s-o descoperi pe Mirela Floruț (II — Stom.) învîrtînd părul blond — șatirat printre rîndurile de butași mai abitir decît andrelele de tricotate de care nu se despărțea niciodată. Sau pe Eli, numărînd gestionărește coșurile. În urma pontatorilor, nu înainte de a-și fi încheiat propriile socoteli normate.

Și, poate, o să vă pară ciudat, dar nu numai M.S.-urile se dau în scris, ci și felicitările. Pe toate le-a reținut dr. Matusz, personal, atașîndu-le, probabil, la dosar. Oricum, studențele și-au făcut cu prisosință datoria, înobilînd munca prin atributele tinere ale studenției.

Iată-ne, pe drumul de întoarcere, cuprinse de febra împlinirilor. Deși s-a sfîrșit, totul reîncape. Benzina din autobuz se numește bună dispoziție. Vali se distrează copios, Liana Radu urmărește prin geamul autobuzului trecerea lină a biciclistilor, iar eu și Mihaela Mituț ne confruntăm ideile unei posibile documentări. Este simplu, nu-i așa?

LEANA VILCAN
MIHAELA MITUȚ

● În lumea callor putere.

natura studiilor mai ales metalelor și lumii acestora, suprapusă atmosferei unice și, adesea, intransigente cu neofitii, a cîmpului, ar putea crea un contrast nearmonios. Că lucrurile nu stau așa te lămurești repede, coborînd din „rachete” — așa au fost botezate autobuzele articulate stîrnind siaje involburate de praf greu printre lanuri — odată cu cei în cauză. Sînt stări de spirit care se sesizează imediat, se simt fără efort, așa cum preocuparea, seriozitatea și interesul cu care studenții au pășit printre rîndurile de un paralelism fără echivoc ale plantelor deja secerate de combine, pentru a suplini ceea ce tehnica a mai scăpat (mă bătea gîndul să scriu, complementar, „errare technicum est”, dar am găsit atît de puțini știeleți încît...), toată această legătură filigranată între oameni și obiectul preocupării lor s-a putut decupa ușor pe fondul obișnuit al prezenței studențești. (Ei nu, rîndurile încarectate în spațiul tipografic nu ajung ca să detaliez și fondul anteaștit!...)

S-a muncit cu simplitate, cu firescul lucrului demn de a fi bine făcut. Și așa, la mijloc de septembrie, cînd gîndurile unei vîrste plătănă imaginare file ale manualelor încă nedescoperite, s-a întîmplat metamorfoza, acea inimitabilă transformare a unei pagini de tom academic într-o alta, scrisă cu bucuria omului față în față cu cîmpul și semnificațiile sale profunde, cu fertilitatea toamnei coborite cucuritor peste fire. Deci, în acest an, la începutul filei 2, lată-ne pregătiți de așalt, lată-ne absolvînd — din nou metamorfic — un prim examen. Cu brio

LUCIAN RISTEA

● În căutarea redactorilor...

I.A.S. BANLOC

Jurnal de suflet

Sus, soarele ne privește cu ochii-i seducători, scăldați în lacrimi uscate. Vîntul a încetat a adia și mameloane de porumb nedepănușat își despacă încet sufletul, în ritmul hîrniciei studențești.

Interlocutorul meu, Călin Popoiu (II-Ped.), face parte din categoria celor care știu ce înseamnă bucuria muncii. Și nu se ferește de ea, prețindu-i valoarea. De obicei, vorbește scurt, rostind silabele accentuate, tocmai pentru a-și dezvolta ideile pe șabloanele date de siguranța omului citit, cu experiență de o viață.

„Hai, că-mi plac! Adică, să scriu eu despre mine însumi și despre colegii mei?! Nu fac asemenea greșeli, prietene! Duceți-vă la George (N. R. — George Pașăre, II-Ped.), că ar putea să vă fie mai de folos. A vrut să vină și la „Forum”... Dar eu?!?” — Călin Popoiu mă măsoară cu privirea, puțin contrariat. Suiț pe grămada de porumb nedepănușat, își continuă netulburat munca. Doar nu-i cine știe ce?! Vezi bine, se prinde știelele în mîna stîngă, se desfac cu grijă pînușele și... zvrîr! Cele două mîini ancorate pe știelele prind a se încurba în unghi drept. Sau obtuz Oricum, știelele scapă din găoacea sa de pînușe și devine liber, lăsînd cîteva boabe de un galben-auriu să se prelingă printre degete.

Flerul sau altcineva îmi șoptește la ureche că, dacă insist, poate mă ajută, totuși. Nu am ce pierde, așa că... Nu apuc să reformulez invitația că, de lingă mine, Alb Flore (II-Stom.) îl interpeleză: — „Căline, de cînd te lași tu rugat? Arată-i — se întoarce spre mine, din tors — să vadă, măcar, jurnalul tău de campanie...” Atît îi trebuie! Călin cedează brusce de pe poziție, alunecînd odată cu avalanșa de știeleți, spre baza grămezii. Mă descoase cu un aer superior: — „Am un jurnal de suflet. Vesel și optimist. Ca și studenții de aici. Dar, dacă vrei să constăți muncă serioasă, ai puținică răbdare. Ne vei vedea la treabă. Sau, poate, te interesează jurnalul? Nu te-ai sfătui să-l citești. Sînt fleacuri. Uită-te la băieții cum lucrează. Asta este adevăratul jurnal al muncii. Munca nu este o rușine, spunea cineva. Și, dacă vrei să evidențiezi un nume-două, atunci scrie cu litere mari: STUDENTUL. Sau vrei jurnalul?”

Nu l-am vrut eu. EL s-a vrut citit.

18 septembrie: De trei zile sîntem în Banloc — o comună mare, cu 5 sate răspîndite spre cîmpie. Se spune despre primarul comunei că știe să-i înțeleagă pe oameni. Să le afle pîsurile. Cunoaște și vocea pămîntului, care rodește belșug de cîțiva ani buni, încoace. Am terminat mai repede norma. Am făcut o echipă bună. Ne înțelegem de minune. Pe Alb Flore zice că-l string cisme și nu mai poate să mai joace fotbal. Nu-i bai! Copii de mingi gîsim și în comună.

22 septembrie: Mă scol mai devreme decît de obicei. Marius doarme neîntors. Ar trebui să-i mulțumesc unei Sofiei pentru ulcica cu lapte. Oare ce mi-a zis? Parcă: „Am și eu nepoții studenți la Cluj, bată-vă norocul! Că poate se-ngrijesc alții de ei...” Are grijă de noi ca o mamă bună, deși pînă ieri nu știa de existența noastră. Gugulanu și Benny mă pun pe gînduri cu hîrnicia lor! Dar nici eu nu mă las mai prejos...

25 septembrie: „Așa, da!” — sînt cuvintele doctorului Szucsik. Ne felicită că am terminat mai repede norma. Este ușor, în definitiv! Nu văd nici o mare filosofie în a lucra rapid și bine. Uneori, stau și mă întreb: „De ce ne-au surclasat la fotbal localnicii de la „Unirea”? Pun mîna în foc că jumătate dintre adversarii jucau pe legitimații false. Inclusiv arbitrul. Fluierau mai bine spectatorii de pe margine sau marfarul în gară. Nu fac bancuri, trebuie să ne revanșăm!”

29 septembrie: Astăzi sînt fericiți. Adi Tepeșu, Alb Flore, Cornel Vladu, Florin din Zalău

și subsemnatu', am terminat zel din partea tuturor! Și Cristi Tătucu și Radu Perințu într-una: — „Mai încet, nău, peste soarele!” Deh, așa-s nu-mi dă pace — totdeauna întoarcerea din cîmp. Proge cărți citite, cărți jucate. Suf

1 octombrie: Mă gîndesc I-M.G. Le prinde bine o se înțeleg de minune. Parcă, vintele ăstea! Nu contează, care dintre noi a depus un găsîndu-l pe Gestul. ne iubesc tot la fel de mulț pregătit o mămăliguță nema lîte, am refuzat-o. Formal mas nimic! Ba da, puțină ca să pot încheia însemnări. Miine îi abordez pe Dan și Burlacu. Discuții strict profes de lucru trebuie extinsă. Ra tar. „Au mai rămas cîteva — zicea George Pașăre. Se zile începem. E doar studen

5 octombrie: Iar cînd pe „vreau mămăliguță”, gînd spre inima acestor seri, căut bucuria și zburdălnicia stud răsîndiți pe cîmpiile hîrnic într-un miez de toamnă zilele care au rămas, ci im voi pleca la Timișoara...

A încercat să fie un „jurnal”

CRISTIAN

● Orice sfîrșit e un

NOSTAL DE TOA

Un octombrie rubiniu de Dimineața, cerul invariabil se apreciază în tone recoltate (agronom, fiind anunțate lor (ceva mai tîrziu). Pînă curtea fermei nr. 3 vie se tîntură prosoape. Somnorosii bit și alegară petrecuți de lor activitate de răcoarea ma nu curge și nici nu pică, atu apa rece. După ce se încălță lele, bocancii sau cismele, re forțul papucilor de imprumu rea coșurilor. Exemplarele FURAB (cu fund rabatabil) Somnorosii nu se agită. Le-a sub paturii sau în vie. Nemul ză ce-a mai rămas. Intotdeauna gubași căci „lupul își pierde vul ba”. În așteptarea micul matinalizat peste măsură) se treptele de la intrarea în dor dreaș cu talc fructat ABC (p nușile de cauciuc. „Potolul” — de vestitor grăbit să-și ocupe șeului din cantină. Se face s. Apoi, studenții părăsesc „ma denumirea inspirată prin dim le și nu temporale — și-și c ciuda sfaturilor înțelepte ale rubricii omonimă de pe progr

La apelul fugitiv, se alcătui cesiune: doi cite doi, echipați coșuri puse unul peste altul trecute prin împletitura de ferma, se pierd, undeva, în vezi cu ochii, dealul pare te urieșilor din poveste: rînduri înfășurați în viță. Călin, tehnii suflet de poet, ne spunea că cîte un rînd de fiecare parce mersul pînă către seară.

În locul unde se împeștrî ben, portocalii și roșu, e sen studenții la treabă și și-au a la capetele rîndurilor. De acol tor slobod de povară cu Andr în salopetă și cu bască pe cap

METAMORFOZĂ

La mijloc de septembrie, cînd gîndurile unei vîrste plătănă imaginare file ale manualelor încă nedescoperite, ne aflam, sub un soare torid, stîrnind plăcute nostalgii ale unei vacanțe nefîcătuse de tot în amintire, pe cîmpurile ce se grăbese să redescopere relieful cîmpiei bănățene, odată scăpate dintre verticalele marelui nostru oraș.

Foarte mulți din studenții anului IV ai Facultății de Mecanică redescopereau în această toamnă lanurile, din nou încărcate, ale IAS-ului Timișoara: geometrii subtile, chibzuite, își desfășoară laturile și unghiurile canalelor de irigații printre care duduie combine purpurii, în aerul încins precum captorul lui Vulcan se sinat — și nările palpitînd ușor o sesizează imediat — miresmele bogăției pămîntului, răsufletul acela inimitabil de cernoziom și soare, și vînt de cîmpie, și apă și sete, al lanului pe care acum se suprapune frămîntarea culesului.

Ea o privire superficială, muțimea caleidosopică și gălăgioasă a „Inginerilor în proiect”, cum spunea un hîtru între două fumuri de „Carpați — fără” muțimea unor tineri atașați prin

norma. Cît
oc au făcut
ganu zicea,
oră vâ dos-
Bostănăria
stăin cale, la
e diseară:

ducții anului
reună. Se
aflosoit cu-
concează,
hela Miliție,
Localnicii
Sofia ne-a
Din po-
ma mai ră-
pă în stilou,
ceastă zi.
și Ovidiu
Metoda lor
suprauni-
„terminăm“
este cîteva
dar dăru-
cugeta
aluneca
într-însa,
medicinisti,
sanlocului,
Nu număr
max. Miine
răsfoid
„Justet“

CRISTELESCU

stifit e...!

STA
TOA

Maximele
ingine-
studenți-
Psalta, prin
oucii și se
Somonorează su-
reții de
maxilare-
Căci dacă
ine numai
ă, espadri-
se la con-
vinătoa-
roșie“ și
negăsit.
din timp
examinea-
găsesc pă-
dar năra-
a (orarul,
area mică
uțitele pe
și se pu-
agari) mă-
ște o voce
fața ghi-
indelete.
Se face
titului“ —
e-i spația-
gările, în
lui de la

lungă pro-
sau trei
uțitele pe-
Ocolind
viei. Cît
cu peria
de araci
pripas și
parcurge
găta cu
ia cu gal-
au poposit
hanoracele
un trac-
la volan,
a pără-

● Anul II T.C.M. sau piramida hărniciei.

sît o benă temeinic ancorată de obloanele unei remorci și se grăbește s-o aducă pe următoarea, căci studenții nu știu să stea de zăbavă. Arhitectul care orînduiește piramida strugurilor, benierul, își face conștiințios datoria. Este cel mai popular personaj, pe alți colegi nu-i întilnesc decît la prînz, pe el, însă, îl zăresc la fiecare coș adus. Poartă cisme încercate la umezeală, moștenite dintr-o zi pe cealaltă, tocmai bune pentru funcția sa. Unii dintre ei au trecut pe la fermele vecine, să-și ajute (dezinteresat?) colegii. Fie că se numesc Gheorghe Lungu (IV.-Matem.), Mihai Gabor (IV.-Fiz.) sau Marius Gîndör (IV.-Matem.) sînt eroii zilei. Prin mîinile lor trec zecile de tone care sînt coborîte în vanele cramei. În răstimpul dintre două coșuri, stau pe margine și își leagă picioarele, glumind cu pontatorul. De acolo, de sus, pe vreme frumoasă, se vede Pădurea Verde și chiar dincolo de ea. Recașul arată a fi adunat pe o pătură și ai impresia că-l poți atinge cu mîna.

Între butași, mîinile răscolesc frunzișul, caută strugurii, îi despart de corzi și-i lasă să cadă în coșul infipt la tulpina viței. Nu lăsați să se piardă nici un bob — ne-a instruit inginerul Gheorghe Gheorghiu, șeful fermei. Și fără frunze — adaugă imediat. Cu ultimile te descurci mai greu, căci odată cu strugurii, și foile palmate de viță au ajuns la „maturitatea tehnologică“. Încep să se parcurgă fișele de

● Să ascuți cum cade... bobul.

pontaj. Numai atît? Cît mai ai? Spune-mi și mie! Undeva, în față, se văd frunții. Mai în spate, dar nu cel din urmă, se aude Gigi (Gheorghe) Luță, președintele Consiliului A.S.C. al Facultății de Științe ale Naturii. Îl întreb, în glumă, cum se poate stăpîni atît de bine la vederea ciorchinilor. Îmi răspunde pe același ton: „Interviuri nu acord decît după ora stîngerii.“ Deși întretine o atmosferă de bunădispoziție, constat că în locurile unde via se culege în șoaptă, coșurile se umplu mai repede. Prin- tre rînduri, arareori, se ia o pauză „de foc“

și se caută țigări. Unii au tutun, dar n-au răbdare pînă își termină rîndul. Alții sînt mai puțin decîși, dar treaba merge bine peste tot.

„Specialitățile“ încep să se facă simțite. Matematicienii enunță teorema lui Recaș „Volumul coșurilor este invers proporțional cu distanța pînă la benă“, în timp ce amicii lor, fizicienii — experimentează și trasează graficul drumului optim. Și toate merg probabil, mai bine din moment ce alături de studenți lu-

crează hitru și platonie „cin'spe clase și liceu“ cu trupa lui.

...Două săptămîni trec repede, chiar și atunci cînd ai ajuns în ultima ta „vacanță agricolă studentescă“. Dar peste un an, tînărul profesor, proaspătul absolvent al Universității timișorene, își va aminti cu nostalgie, în timp ce-și va învăța „bobocii“, de dealurile Recașului, septembrie și octombrie ruginiu al nostalgiei trecutului.

GYÖRGY GYÖRFFY

ASA VĂ PLACE, MUNCA?

Vorbea încet. Era, poate, prea calm pentru un viitor inginer. Nu, tu acea desfășurare de energie proprie unui stagiar, nici zîmbetul ironic, de superioritate, afișat pe colțul buzei. Și, totuși, aveam în fața mea un potențial inginer, modest și așezat, încercînd a ne explica tehnologie. Nici vorbă de vreo materie de specialitate sau ceva înrudit. Doar eram studenți ai aceleiași facultăți! Leontin Sferdean preda tehnologia... sortării cartofilor, materie importantă în economia unei cantine, sub aspect gastronomic, bineînțeles.

Printre zîmbete și cîteva dealuri de cartofi, studentele anului trei Mecanică ascultă cu atenție acest curs fără seminar. S-au curățat deja zarzavaturile, iaca, o bagatelă de cîteva sute de kilograme. Acu-i acu! Cine se-ncometă să înceapă sortarea cartofilor? Sigur că da! Și lăzile-s cam departe. Au avut grijă băieții să le depărteze... „Sortăm, sortăm?“ — se întrebă din priviri, studentele. „În definitiv, doar noi și colegii noștri vom servi masa la cantină. Deci...“

Vicepreședintele comitetului de cantină 1/C își privește „cursanții“ cu o bucurie nedisimulată: „Așa-așal Bine, fetelor! Dați-i bătaie! În ritmul ăsta, terminați imediat...“ Hohote de rîs. Lăzile încep a se umple, una cîte una, într-un ritm îndrăcit. Dar cine le va transporta

la magazie? Și, cu ce! Cum, cu ce? A-ha, cu un cărucior... De ce mă privești în felul ăsta? N-ai mai văzut cărucior? Îl voi conduce eu, poftim, ești mulțumită? Am, doar și permis... Vezi că te-ai fardat prea strident! Bate la ochi... d-ai-a mă uitam la tine! Șterge-te, acolo! — iar un potop de zîmbete, de șușote și explicații. — Nu mai primim voluntare la șofat! Mai încet, că râmii cu volanul în mîna, bre! Ține baticul, să nu-l pierd... (Minutele se scurg pe nerăsuflăte.)

Ca în basmele cu Făt-Frumos pe rol de sftenic al comitetului de cantină și cu Ilene Cosinzene ghiftuite cu har și cu voință, dar fără vocație pentru lumea de celoid — urmează un „happy-end“ de coloratură locală: într-un colț — o cîntăreață roasă de invidie, interperînd tandru „Unii au de prima dată / Drumul presărat cu flori / Alții-așteaptă într-o gară / Toată viața trenul lor“; dincolo „Pegas“-ul Monei, supărat pe sine că-i lipsește statutul de student, fără de care nu are ce căuta aici; în fine, Inspre iluminator, cufundate în tăcere, Marieta Cimpoeru, Maria Feher, Lăcrămioara Buie — în cîteva cuvinte, grupa 8 T.C.M. Și, cînd îi vezi pe toți, cît de harnici sînt, pe cuvînt, de nu-ți vine să pleci. Drept pentru care...

L.B.

Toate drumurile duc la ... Recaș

Cluj / Central University Library Cluj

Axiomele își pierd valabilitatea. Dacă florile s-au uscat în ghivecele stației C.F.R. Recaș, asta nu înseamnă neapărat c-a trecut toamna! Impegatul se agită mai mult ca orîcînd; iar au urcat studenții pe stîlpul de iluminat.

Pe fișia betonată din apropierea liniei fera-

rostul prezenței lor, depășind — de cele mai multe ori — normele zilnice. — Deși la sfeclă a fost, ceva mai greu ca în alte părți, totuși nu se poate spune că s-a tras chiulul. Actuala generație de studenți, a dovedit că sînt demni de toată încrederea care ne-am pus-o în ei — spunînd aceste cuvinte, asist. univ. Iosif Mălăescu nu descoperă oul lui Columb. A mai repetat-o și altădată, cu toată convingerea. Din spre capătul peronului, Lucian Moza și Paul Graviță se apropie în tăcere, purtînd cu ei o sticlă pîntecoasă, plină cu apă. Grămadă ordonată rezolvată pașnic. Surorile Anca și Georgeta Bulinski își declină hidrofilia, constatînd patetic: „N-a fost rău nici la depănușat porumb; cît despre recoltatul sfecele, e altfel. Fascinant, chiar...“

Îată și clipa despărțirii. Linia ferată pare o parabolă de siguranță. Fiecare speră să-și rețină un loc cît mai convenabil în compartiment. Trenul se pune leneș în mișcare. — La anu' venim tot aici! — Își promit, sieși, studentele. Doar șeful fermei rămîne trist pe peron, cuprins de lacrimile despărțirii. Acum, recoltatul s-a terminat — sfecla va urma drumul zahărului, îndulcind inimile multor dintre noi.

Pînă la destinație, aflu întreaga poveste a Recașului. Se scot andrelele și bluzele de lînă, ghemurile prind a se desfăcea iar firul alunecă purtat în ritmul discuțiilor. — Vin balurile, fetelor! Vreți să rămîneți codașe? — Însă Virgil Blidar nu apucă să termine fraza, fiind contrazis de Mona Năstase. — Dar, ați uitat de parcul dendrologic din Bazoș? Sau de focul de tabără?! Nu, Constandin Daia nu avea cum să uite. Doar șeful fermei a uitat parola — „Miss sfeclută“ nu s-a ales, deși două săptămîni încheiate s-au perindat peste promisiune. Lamentările nu-și găsesc locul și nici timpul. De aici, de la fereastra trenului, vezi cum toți copacii rămîn în urmă, alergînd spre dealurile Recașului. Și pănusele porumbului și clipele de amintire.

Sesiunea recoltei s-a terminat cu brio! Productivitatea este de 100%!

LILIANA BRAD

Pagini realizate de :
MEMBRII CERCULUI DE PRESA

MERIDIANE

Scritoare americană de origine engleză, Denise Levertov s-a născut la Londra, în 1923, și a fost educată în sinul unei familii în care „fiecare era, într-un fel, angajat într-o activitate literară”, moștenind și continuând, astfel, tradiția de creație a cuvintului. În 1947 se căsătorește cu scriitorul american Mitchell Goodman și devine, prin aceasta, interesată de poezia experimentală americană, ceea ce îi marchează puternic direcția de manifestare în literatură.

Carierea sa de poetă stă sub pecetea unor personalități ale genului, ca Wallace Stevens sau William Carols Williams. Denise Levertov este adeptă a imagismului incisiv și a spiritului ironic. Crezul său artistic, într-o unitate de esență a conținutului și formei, așa cum și-i exprimă în eseu „Forma organică, rezultă adesea în versuri de o impresionantă armonie interioară. Această orientare a afirmațiilor ei în poezie și originalitatea simbolică sunt principalii factori care îi caracterizează stilul, viziunea artistică a poetei definindu-se printr-o predilecție constantă pentru subiecte neobișnuite. Poate că „diferența ei se află într-o tendință de a înlocui imaginile verbale cu ceea ce poate fi numit acțiune simbolică”.

Volumele sale de poezie, printre care, „Imagina dublă, Aici și acum, Dansul durerii, Eliberarea prafului, Viața în pădure, Cu ochii în spatele capului, precum și eseurile adunate în volumul Poetul în lume i-au atras o serie de recompense pentru meritul literar reflectat prin creația sa. În prezent, Denise Levertov este profesoară la catedra de limbă și literatură engleză a Universității Tufts din Statele Unite.

INCAPEREA

Cu o oglindă
Pot vedea cerul.

Cu două sau trei oglinzi
bine așezate, pot vedea
soarele inclinandu-se la hornurile de seară.

Răsăritul lunii — luna însăși poate apărea
într-o a patra oglindă așezată sus
și închisă înspre geamul deschis.

Cu un număr suficient de oglinzi înăuntru
și chiar fără încăpere, sprijinite
pe o consolă, se pot arăta
munți și oceane.

Înțeleg perfect
că mi pot întâlni proprii ochi
prea des — și țin seama
de pericol —
Dacă oglinzile
sunt destul de mari și aranjate
cu îndrăzneală, mă pot uita
dincolo de propria mea oglindă.

Cu o oglindă
Cite stele aş putea vedea?
Nu vreau să scap, ci doar să văd
legiferarea riturilor.

TRAINO

Focul din frunză și țarbă
atît de verde pare
în fiecare vară, ultima vară.

Vintul care bate, frunzele
care tremură la soare,

în fiecare zi, ultima zi.

O salamandă roșie
atît de rece și atît de
ușor de prins, ea într-un vis

își mișcă picioarele gingașe
și coada lungă. Îmi țin
mîna deschisă ca să plece.

În fiecare minut, ultimul minut.

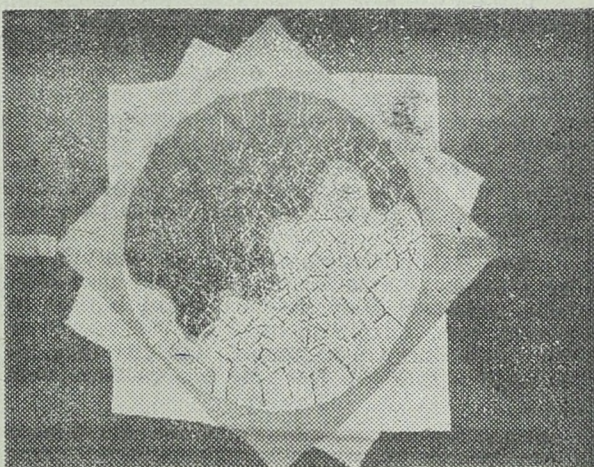
A TREIA DIMENSIUNE

Cine m-ar crede dacă
aş spune „M-au luat

și m-au despicat din
cap pînă-n picioare și

măi trăiesc încă și
mă plimb mulțumit de

soare și de toată

mărințimia lumii. Onestitatea

nu e atît de simplă
o simplă onestitate nu e

nimic altceva decît minciună.
Nu ascund pomii

vîntul dintre
frunze și

nu vorbeso în șoapte?
A treia dimensiune

se ascunde pe ea însăși.
Dacă îngrijitorii de drumuri

sfarmă pietre, pietrele
sînt pietre:

dar dragostea
m-a sfărmat
și trăiesc
ca să

spun povestea — dar eu
onest:

cuvintele
o schimbă. Să fie —

aici, sub soarele proaspăt
o — ficțiune, în timp ce eu

respir și
schimb pasul.

Traducerea și prezentarea,
MIHAELA OGRIN

LIRICE

FRUMUSEȚEA PATRIEI

Patrie-cea născută o dată cu viața,
Poem nenunțat spre arzinde chemări;
Tu spargi bobu-n pîine, curat, dimineața
Și-l semeni în tihnă sub falnice zări.

Patrie-cea atît de frumoasă și clară,
Comoară cu oameni zîbind solitari;
Trimiți pe sub pleoapa-mi iubirea să-mi pară
Eroii lumină, puternici și tari.

Patrie-cea bună, măreată și dreaptă,
Doină-mi aduci răsărită-n amurg,
Căci pași-n 'nainte, privirea-nțeleaptă
Din riuri cu pace în liniște curg.

Patrie-cea pururi curată, fîntînă-n amiezi,
Cum munții, cum marea de dor și de cînt;
Răsari peste glia de falnici cirezi
Din murmurul tainic spre liber' cuvînt.

ROMEO BUȘEGESCU

IN CAUTAREA LUI ULISE

Toamna-nfiltrată-ntr-o degete
ne tremură gîndul năvalei,
izbinzii, ingenunchierii, istovirii,
Ne macină foamea și neîncrederea
și luna deasupra (Innebunitor de comună
pe toate meleagurile colindate)
topind stîlpii porților —
încît cerul geme, încovoidu-se peste noi.

Sînt prea obosit pentru-a visa moartea
și-am făptuit atît cît să zimbească nepoții;
nu-mi pasă că orbul cu barba plină de seu și
vin

va cînta cum n-am meritat vreodată
(aveți încredere, peste seculi voi fi printre voi
vorbindu-vă despre himerele mele: Laitimondia,
despre scriștii de bronz al porții
traversîndu-mi firesc șira spinării,
despre luna aceasta, ca o pulbere viscoasă pe

adumbrînd ofranda zeiască, despre lilieci
imenzii
purțîndu-ne dorința printre femeile crenelurilor,
despre alte lucruri necunoscute acum.
E vremea în care atingi moartea cu degetul
sau cu mîntia țesută din dragoste,
cînd săgețile nu mai vor să se-nfigă
în viitoarele noastre trofee.

Atîția ani însămîntînd cerul
și arînd trunchiuri vrăjmașe.
„Cîtă nemișcare, la dracu!”
(ar fi răcnit minia-n Ahile
cînd a pornit cu-o patrulă
și m-a prins trișînd la o ruletă obscură);
cinci zile am fost consemnat la cantină
timp îndestulător în care
ceilalți au învățat cum se moare.

CONSTANTIN MARASCU

CUNOAȘTERE

Cîndva, am învățat să spun tăcere;
Și de atunci, cu fiecare piatră care cade
Tăcerea doare.

Cîndva, după noaptea surisului tău
Obrazul mi-a părut, în lună, mai palid
Și atunci am înțeles
Chiar dacă, cuvintele tale
Și surisul ucide,
Soarele rămîne mereu același.

POSSIBILELE EXISTENȚE

Cînd două firi,
Se ciocnesc de smaltul unei dorințe
Cioburile nu se adună.
Cînd două cuvinte
Se unesc pentru un început
Înseamnă o respirație
Cînd două ființe,
Devin una
De dragul perfecțiunii,
Poate că mai există ceva.

PLOILE DE ÎNAPOI

Cu parfum de iasomie
Să rămînă între noi
Ca o îmbătăre vie;
Ca o pleoapă peste timp
Infinit crestată-n minte
Ca la orice răsărit —
Să ne-aducă-ncet amînte
Ploile de dinapoi
Cele ce ne stau-nainte
Să rămînă între noi
Picurînd, încet, cumînte.

MIRCEA MITRUȚIU

Teatru

A revenit

Acestea sînt cuvintele cu care debutează stagiunea cu numărul „41” a Teatrului Național Timișoara, aducînd în fața iubitorilor Thaliei piesa-poem, de o pronunțată tentă psihologică, „Valiza cu fluturi” aparținînd dramaturgului Iosif Naghiu.

Construită după canoanele stricte ale prozei dramatice, piesa aluce, în fața spectatorilor, realitatea burgheză marcată prin cuplul depravat, Sandru (Ion Haiduc) și Ana (Margareta Avram), în antiteză cu luptătorul ilegalist, Alin (Cristian Cornea), aflat la prima lui misiune.

Fiind urmărit sau avînd impresia că este, dorind să se ascundă, Alin nimerește în brațele Anei, pe care „o înfilnește providențial”, urmînd-o, fermecat fiind și de frumusețea femeii, la vila acesteia de pe malul mării. Surprins de soțul Anei, fuge dar revine neavînd unde să se ascundă.

Din acel moment, cei doi soți duc o întreagă campanie pentru a afla, aparent dezinteresat, cît mai mult din viața personală a oaspetelui ad-hoc. În acest scop, Ana este gata să i se ofere, dar murdăria și dezonora în care trăiește nu-l poate produce lui Alin — căsătorit și tată — decît silă. „Oamenii sînt puternici, rezezi și buni” pentru aceia care luptă pentru libertate, nu o

„marfă” cum îi consideră reprezentanții burgheziei.

Convinși că pot să-și mai salveze „căsătoria” Sandru și Ana nu pregetă să-l arunce pe oaspetele lor în mîinile poliștilor, dar nu înainte de a-i lua și verigheta de pe deget.

Pusă în scenă sub bagheta regizorală a lui Emil Reus, „Valiza cu fluturi” opune superficialității și trădării, seriozității și încrederea în viață, într-o lume mai bună. Iosif Naghiu face a critică vehementă, aspră, la adresa societății burgheze lipsite de omenie și moralitate, gata oricînd să calce totul în picioare pentru bunăstarea proprie. Piesa se vrea un omagiu adus luptătorilor ilegalisti, ai căror gînd suprem era o nouă societate, un alt „modus vivendi”. Acțiunea se desfășoară în cerc — un fel de perpetuum mobile — care se rupe brutal și absurd.

După premiera absolută din 1975, de la Teatrul Național „I. B. Caragiale” București, și transpunerile pe scenă de la: Piatra Neamț, Tîrgu Mureș, Sfîntu Gheorghe, Arad, Sibiu și Brașov, a fost rîndul orașului de pe Bega de a monta, acum la început de stagiune, această piesă a dramaturgiei românești contemporane.

NICULINA PLOEȘTEANU

Tangoul rozei

S.F.

Au venit, așa ca din senin, să-ți ceară socoteală, să-ți pocnească, să-ți facă una cu pămîntul.

Focul. Cald, strălucitor, adormitor. Ei zborșindu-se făcînd ca toți dracii. El nepăsător, absorbit, preocupat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Suav. Ingenuu.

Îmi aduc aminte din vremea copilăriei: diavolul era unul dintre cei mai răi, el făcea să scriștie ușile și-ți lungea urechile dacă mințea. Dacă mințea un om mare.

Dînd totul peste cap, umflînd așternutul, spîrgînd paharele, scoțînd hohote de rîs, să te bage-n sperietți nu alta!

— Destul!

Aerul nu mai vibrează. Nu se mai aud voci. Doar șoapte, chichiteli.

N-aș fi crezut să mi se întimplă atîtea din cauza unei biete tufe de trandafiri. În care sălășluiește diavolul!

Și-apoi, dintr-odată, gramofonul începe să hîrjîe. WANGO. Nebunește, sute de petale se grupează în jurul meu, mă învăluie, mă ametește.

— Dansează! poruncitor.

E o nebunie. Nu le-am dat eu viață ci o biată celulă. O CELULĂ. Una sprintărară, ageamie, pusă pe șotii. Știință hazlie?!

Mă învîrt. Alunec prin atelier. Veniseră să mă facă una cu pămîntul și iată-i, trandafirii, TANGO!

Se oprește să răsufle. E pe jumătate îngropat în petale. Să combini două celule: una animală & una vegetală. Tufa de trandafiri, extrasul de piele de pe propria-mi mină!

Zurbații trandafiri, puși pe hartă, cînd melancolici, cînd bătaioși.

Preț de-o clipă. O răsufulare.

— Să fie diavolul? răcnese.

E propria-mi răsufulare. Vine din grămada de petale. Crește și gîndul mă duce la clasic&baroc&romantism&suprerealism...

Focul din cămin. Strălucitor.

Și hohotul de rîs.

Focul din nou arzînd rozele. Și ZICE Borges, s-ar fi refîrpat roză din propria cenușă.

Așa stînd în genunchi în fața grămăjoarei de cenușă m-am gîndit o vreme la puterile și neputerile mele.

Roza n-a înviat. Gramofonul, mut, neisprăvitul! O boare de tango, de neîume, de straniu.

Și-ncep să strig, să alerg, să sparg flacoane de sticlă, să fac să curgă licorile în valuri, să sparg plăcile, de teamă, de o nemaipomenită de teamă, prostească, să fugi de propria-ți celulă, să o renegi, să strigi, poeme, poeme, tangoul rozei.

Lumina zorilor. Să fi fost vis?

Din grămăjoara de cenușă propriul meu glas îmi cere să pun de cafea.

OVIDIU BUFINILA

EVENTIMENT

FOTOSON '86

Situate între fotografie și film, independente totuși de acestea și avînd criterii estetice proprii, diasonul și diaporama s-au dovedit a fi, o dată mai mult, un veritabil spectacol de lumină, culoare, muzică și cuvînt. Timișoara sfîrșitului de septembrie ne-a oferit bucuria unei asemenea manifestări artistice, găzduind timp de trei zile cea de-a IX-a ediție bienală a Festivalului concurs de diaporame și serii sonorizate — „FOTOSON '86”.

Ca în toate manifestările dedicate acestei arte, am înfîlînit o mare diversitate de stiluri și teme abordate: de la peisagistică la eseu, de la enumerare la poem.

Diasonul — suită de diapozitive sonorizate și avînd unitate tematică — este forma tradițională, des uzitată în „spectacolul dia”. Ni s-a oferit posibilitatea de a revedea frumusețile Retezatului, cu apusuri unice și contemplative, am admirat cadrele picturale ale naturii dezlănțuite estetic, cu flori și ape, păduri și frunze, cuprinse într-o superbă armonie, am rememorat dinamice definiții ale

Begăi sau de aiurea — cu alte cuvinte, mereu aceleași fotografice subiecte.

În deschiderea propusă, o deosebită impresie artistică a lăsat-o tema „Templul frumuseții” — autor Csaba Böcsei (Timișoara), unanim apreciată de juriul concursului, alături de „Gromatică toamnei” — autor Francisc Szabo (Cluj-Napoca), revenindu-le ex aequo locul întâi la secțiunea de diason.

Din păcate, sub așteptări a fost nivelul calitativ al lucrărilor prezentate în cadrul secțiunii de diaporama. Au existat și excepții, care, dincolo de actul compozițional și cromatic, au tranșat cu deosebită expresivitate fluxul mesajului artistic spre iubitorii genului.

Tocmai în acest sens, s-ar fi simțit nevoia unei mai mari exigențe din partea juriului în selecționarea lucrărilor. Se pretinde de la diaporamă mai mult decît un simplu divertisment, ea tinzînd a fi exhaustiv, un mijloc de comunicare, o sursă de idei transmise și transmisibile printr-un limbaj specific. Totodată, s-ar impune (!) o laborioasă educare estetică a publicului, în vederea înțelegerii și receptării fenomenului diason-diaporamă, sub incidența unui discernămint între autentic și kitsch, între valoare artistică și rezultate oferite exclusiv de tehnica și aparatul fotografic. În marea lor majoritate, temele expuse au rămas în sfera unei „cumințenii” nepotrivite, a unor căi bătaioare, prin imagini clasice, corecte sub aspect tehnic și compozițional. Dintre excepții, o mențiune specială pentru „Dansul” — autor Emil Grosu (Tg. Mureș) — temă inedită prin formă și prezentare, cît

și pentru diaporama „Ca frunza, ca iarba...” — autor Marcela Ursache (Gura Humorului) impusă atenției printr-o subtilă congruență imagine — poezie — muzică.

Abordînd genul eseistic, timișoreanul Dan Bureția pătrunde cu îndrăzneală într-o rivniță arie onirică, cumînd ceea necesară undă de șoc, la tema „Transcendența”. De asemeni, tot locul i-a fost decernat diaporamei „De ce?”, aparținînd lui Nicolae Buruleanu (A.A.F. — Timișoara) — o metaforă în spiritul inocenței tinereții, umbrită de spectrul răului, o pledoarie convingătoare pentru pace și înțelegere.

Pline de sensuri și îndemînd la introspecție, temele: „O zi la stîna” de Pál Kerekes (Tg. Mureș); ironică și cuceritoare — „Atenție la tren” de Valter Covlescu (Timișoara); sentimentală și tehnic impecabilă — „Podoabele Pămîntului” de Alexandra Rusănescu (Timișoara); interesantă și originală — „Ceasornic fără minutare” de Attila Szűcs. Așadar, gazdele au prezentat cea mai bogată selecție de teme în cadrul Festivalului concurs „FOTOSON '86”, primind, firese, laudele meritare.

Însă, dincolo de rezultate și ierarhizări, să nu uităm că toate aceste compoziții s-au născut din pasiune pentru frumos, dintr-un izvor nesecat de sentimente, dintr-o anumită necesitate interioară, la care studenții timișoreni și-au adus și ei o contribuție substanțială.

RODICA LUCACIU

Reverberații sentimentale...

Trecătorule, dacă treci prin Bacău, nu pregeta să cauți. Ce-ai putea căuta? Un numitor comun între bătrînețea și tinerețea orașului? O clipă de reverie? O întoarcere în istorie? O umbră? S-ar putea chiar să le găsești, dar nu ar avea savoarea și ineditul înfîlînării cu memoria și universul interior al aceuia care a emoționat și continuă să emoționeze, prin valoarea nepieritoare a versurilor sale — poetul George Bacovia. Pentru că aici, în acest colț de țară, pe strada care-i poartă, în semn de recunoștință, numele, la numărul 13 — descoperi o casă modestă, înconjurată de o mică grădiniță de flori, unde au prins viață crîmpele din zburciumul său interior. Pătrund în universul atît de familiar

poetului, călăuzit, parcă, de reflecția „De acest oraș, de această casă, îmi sînt legate amintirile mele din copilărie, ca și din viața adultă”, reflecție dăinuind peste ani, copleșindu-mă. Mă las furat de ceea ce mă înconjoară, de personalitatea poetului.

Mărturie a universalității sale creatoare și a înaltei considerații stau o serie de distincții, dintre care nu pot fi omise: premiul Ministerului Artelor — 1923, pentru volumul „Plumb”; pre-național de poezie — 1936 (împreună cu Tudor Arghezi) și „Ordinul Muncii” — decernat cu ocazia împlinirii vârstei de 75 de ani.

Fugînd permanent de capitală „al cărui tumult mă îngrozește”, poetul

mărturisește „Iubesc oamenii și îi privesc cu interes prin geamul din fața casei mele”, iar în ceea ce privește

BELȘUG

Culori, și fum de toamnă, plîns de poet,
Apa e rece, frunzele plouă —
Vorbește încet, pășește încet,
Că totul cade cu o jale nouă.

Vinul și mierea, și griul tot
Le-au strîns, pe grabă, cine-a putut...
Tuse, și plînsul visele scot,
Du-te, oriunde, frunză de lut...

— A fost odată... va fi odată...
Nu spune zarea, dar spune omul.
Numai acuma e niciodată...
Adinec, prezentul, închide tomul...

Mă duc, tot acolo, în marea clădire.
E ora, dela care rămîn închis-
O emoție... o amotire...
E toamnă... mi-au dat de seris...

crezul său poetic: „nu am nici un crez poetic.” Scriu precum vorbese eu

cineva, pentru că îmi place această in-
deletnicie.”

Extraordinara profunzime a liricii bacoviene te face să te simți aici, în mîncul său templu, ca un copil ce schițează primii săi pași în viață.

Deopotrivă alături de Arghezi, Barbu și Blaga, în imediata vecinătate a lui Eminescu, nefînd vorba doar de o apropiere geografică, fac din înfîlînarea cu spiritul bacovian — o clipă de aleasă mîngîiere și desfătare.

Am înfîlînit aici pe eseistul și prozatorul Ovidiu Genaru — păstrătorul minunatului așezămint; care evocînd personalitatea lui Bacovia își deschide inima spre farmec și poezie, proiectîndu-te în dimensiunile timpului său — îl vei aștepta să intre pe ușă și să-ți împărtășească un strop din preaplînul sufletului nepieritor. Este, însă, un vis și, în același timp, o dorință de a regăsi valoarea și definițiile unui om între oameni: călătorule, dacă treci...

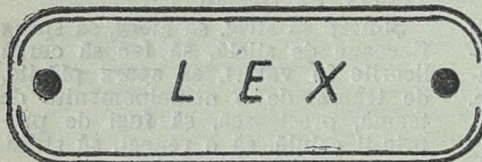
IOAN FAUR

Dacă am avea, pentru câteva clipe, răgazul de a întoarce firul vremii, de a derula imaginara — de acum... — peliculă a scurgerii anotimpurilor, am putea privi, puțin amuzați, ce-i drept, cum cohortele de frunze s-ar reaseza pe ramuri, castanele s-ar transforma în delicate candelabre floricele, mai apoi, după o arșiță presărată cu chioțele vacanței, teii ar fi din nou în floare și, pe sub romanticii arbori ar mai trece perechi, perechi, ei... veșnicii noctambuli, ținându-se de mină.

Vă veți întreba, desigur, ce au toate acestea cu noi sau — și aici se simte un mare semn al mirării — cu rubrica de față. Un bob zăbavă! Să continuăm. Trecem în replay și peste primăvară, intrăm în iarnă și... aici vă propun să ne oprim. Să ne oprim la căminele de pe strada Mehădia nr. 48, Vimișoara. Să însoțim, imaginar, câțiva oameni în uniforme albastre care se opresc în fața unei uși. Ușa se deschide și...

În seara zilei de 6 decembrie 1985, în imobilul amintit, în urma descinderii efectuate, s-au găsit, în spațiul unei camere nedimensionate pentru așa ceva, 25 studenți amatori de filme. Pe ecranul televizorului conectat la un videocasetofon erau în plină

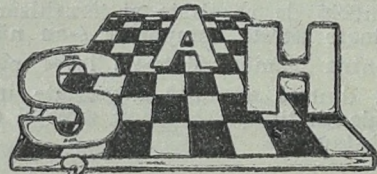
desfășurare cele mai dezagustătoare scene reproducibile pe pelicula de celuloid. ScurSORILE „cinematografice” ale unei lumi alienate, fără căpâții, defilau în fața ochilor plătoritorilor amatori de „cultură” în masă. Marian G., organizator și încasator își număra cei 1200 lei din buzunare, socotind probabil dividendele rezultate din colabOrarea cu proprietarul aparatului și al celor 11 casete. Acesta, Dorin S., cumpărase videocasetofonul cu 45.000 lei în 1984. La data despre care vorbim avea în casă 29.000 lei, bani puși probabil „de-o parte”.

Degea statului nostru este legea oamenilor acestei țări. Apără pe cei nevinovați și condamnă pe atentatorii la morala noastră, a tuturor. Articolul 325 din Codul Penal prevede pedepse între 3 luni și 2 ani sau amendă. În acest caz s-a ținut cont (din nou!) de calitatea de student a celor în cauză.

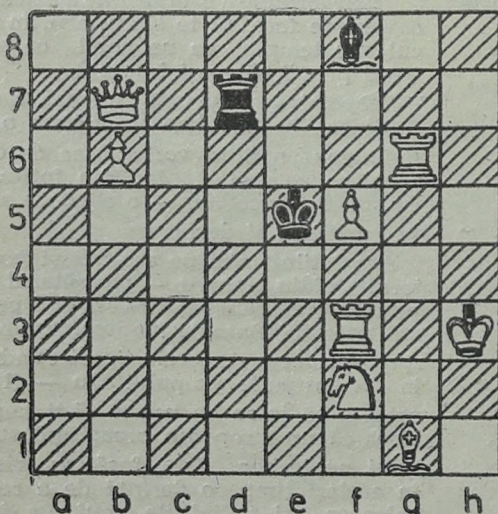
Mai mult chiar! Prin Decretul nr. 185/1986 fapta lor a fost amnistiată. Din nou clemență. Aparatura a rămas, însă, confiscată. E mult, e puțin?!

Să revenim, lăsând timpul și anotimpurile să se desfășoare NORMAN. Vă propunem un memento cu respiro romantic și, veți fi de acord, binevenit. Și apoi, mai departe, eu treaba noastră, studentească, înainte. Și vă mai rog ceva! La primăvară, când vremea va veni... uitați aceste rânduri.

LUCIAN RISTEA ■

Se spune că primii europeni care au vizitat China în secolele XII—XIII s-au trezit într-o adevărată încurcătură: în șahul chinezesc exista o piesă a căreia nu știau cum să-i spună. Chi-

nezii i-au lămurit că este vorba despre... „un tub care conține praf ce ia

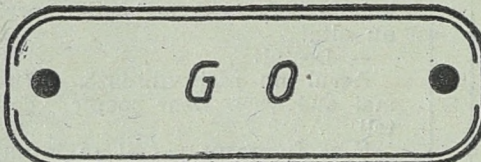
foc și bubuie”, adică... „fun”. Dar europenii nu s-au lămurit nici în urma acestei explicații. Motivul? În Europa nu se cunoștea încă praful de pușcă, iar tunurile s-au folosit pentru prima oară în 1437, la Crecy, de către englezi.

Pentru că a venit vorba despre „insulari”, vă propunem să rezolvați un studiu șahist al compozitorului Benjamin G. Laws, premiat în 1888 la concursul organizat de „Northern Figaro”. Enunțul problemei: albul mută și dă mat din două mutări.

Poziție de control: Alb (8 piese): Rh3, Db7, Tf3 și g6, Cf2, Ng1, pionii la b6 și f5;

Negru (3 piese): Re5, Td7 și Nf8. Soluția studiului șahist din numărul trecut: 1. Re11 — cu mat imparabil peste două mutări.

GABRIEL BAIULESCU ■

În viitorul apropiat, vom marca un nou și atractiv eveniment pentru iubitorii genului. Municipiul Brașov va găzdui în perioada 21—23 noiembrie a.c. un concurs de GO care se dorește a fi apreciat cel puțin la nivelul campionatului susținut la Cluj-Napoca. Oferim celor interesați câteva date tehnice: concursul se va desfășura pe echipe, în sistem elvețian și în două secțiuni; un turneu principal și altul secundar; în componența unei echipe vor intra trei jucători, rezultatele individuale cumându-se, reflectând — în final — valoarea echipei.

Sosirea participanților este așteptată până în seara zilei de joi, 20 noiembrie, concursul urmînd să înceapă vineri dimineața.

Pînă la apariția acestor rânduri, se preconizează participarea a trei echipe timișorene: două de la Casa de Cultură a Tineretului și una de la cercul GO al căminului 9/G.

În vederea participării la acest concurs, jucătorii cercului de GO al căminului 9/G intenționează organizarea unui selecții preliminar, câștigătorilor rezervîndu-le dreptul de prezentare la Brașov. Pentru cei interesați, în fiecare vineri, în cadrul sedințelor desfășurate la clubul căminului 9/O se vor organiza turnee de preselecție.

În finalul rubricii, continuăm redarea partidei Calotă — Zhang Hai Tao:

(III). În continuarea „Dicționarului enigmistic” vă voi prezenta alte două genuri enigmatice, întîlnite frecvent în paginile publicațiilor rebusiste care apar la noi în țară.

● METAGRAMA — cuvîntul provine din două cuvinte grecești: meta (=după, lingă, cu) și gramma (=literă) — este o problemă enigmistică, prezentată în imagini sau în versuri, și constă în aflarea unui sau mai multor cuvinte noi, cu sensuri diferite, prin schimbarea unei litere (indiferent eare, indicate în prima parte a cheii problemei) din cuvîntul de bază. Cu cît cuvintele sînt mai lungi, cu atît metagrama este mai valoroasă. De exemplu: DISPOZITIVE — DIAPOZITIVE, PASTRAT — PASTRAV, ELECTROZI — ELECTRONI, etc. Bineînțeles că și la acest gen enigmistic a=a=ă, l=l, s=s, t=t.

METAGRAMA ANAGRAMATA este o variantă a metagramei simple. Pornind de la cuvîntul de bază, rezultat din imaginea prezentată de problemă, se schimbă o literă a acestuia cu o altă literă, dată de cheie sau înscrisă pe imagine. Trebuie să fim atenți la anagramare (amestecare), ca în cuvîntul-soluție să nu existe grupări mai mari de două litere care să se succedă identic ca în cuvîntul-bază. Iată un exemplu greșit: dacă înlocuim una din literele M cu N în cuvîntul MĂMĂLIGA și anagramăm literele, putem obține cuvîntul MANGALIA, însă se observă că grupul —

51. nK3, 52. aI2, 53. nK2, 54. aH2, 55. nL4, 56. aL15, 57. nM14, 58. aK16, 59. nR7, 60. aQ7, 61. nS7, 62. aO8, 63. nD15, 64. aD12, 65. nK17, 66. aI16, 67. nI17, 68. aH16, 69. nL17, 70. aH17, 71. nN17, 72. aM15, 73. nH18, 74. aG18, 75. nI16, 76. aC12, 77. nC17, 78. a C18, 79.

nB18, 80. aE18, 81. nC19, 82. a B17, 83. nC16, 84. aD18, 85. nD16, 86. aB16, 87. nB15, 88. aC10, 89. nN12, 90. aM13, 91. nK12, 92. aQ4, 93. nM12, 94. aN5, 96. aO18, 97. nH17, 98. aO5, 99. nK13, 100. aI13.

ANDREI CSEH ■

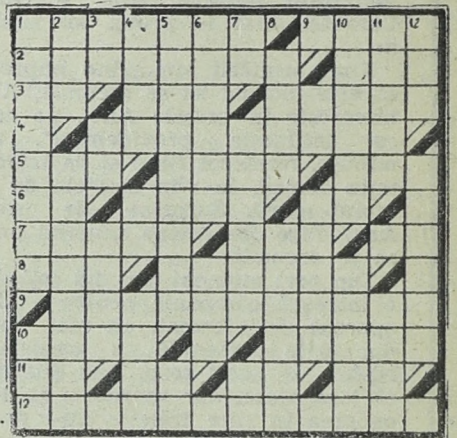
rebus

Cercul rebusist „Alma Mater”, ce funcționează în cadrul Casei de Cultură a Studenților, își propune să familiarizeze membrii săi cu problematica acestor interesante „Jocuri ale minții”, organizînd o serie de manifestări de maxim interes, începînd cu expuneri pe teme rebusiste, concursuri de compunere și dezlegări, realizarea unor careuri de cuvinte încrucișate, schimburi de experiență, lecții de inițiere etc. De asemenea, în cadrul cercului va activa, începînd din acest an, și o secție de scrabble. Reamintim doritorilor că sedințele cercului rebusist „Alma Mater” se desfășoară bilunar la Casa de Cultură a Studenților, începînd cu orele 19,30 (în prima și a treia zi de luni a fiecărei luni).

ORIZONTAL: 1. Împreună cu Philip Oakey a lansat piesa „Good Bye Bad Times” — A stîrni. 2. Grupaj de melodii — Insulă în Marea Chinei de Sud. 3. Mode... fără nimic! — Șir incurcat! — Ritm de discotecă. 4. Numărul de peste 250.000 de discuri vîndute din LP-ul „Love At First Sting” (Scorpions) (pl.), de exemplu. 5. „Oameni” în textele egiptene — A lansat „Live Is Life” — Centru de desen! 6. Cămașă rustică — Loc la spectacol — „... In Love” (O.M.D.). 7. A țîșni — Academia de Studii Economice — Bruce Springsteen. 8. Abreviere în muzică — Formații muzicale. 9. Piesa lui Coleman Hawkins. 10. Prenumele interpretei piesei „La poarta unui vis” (Drăgan)... și al interpretului piesei „Act Of War (John, alături de Millie Jackson). 11. Oare-l începutul?! — Romanul șase — „Love... First Sting” (Scorpions, LP) — Soare e-

giptean. 12. Realizarea sonoră a unei piese.

VERTICAL: 1. „Tomb Of...” (Paul Young) — Giorgio Moroder și Philip Oakey, în duet. 2. Îi partine pisa „So In Love” — „... cîntecului”, emisiune TV (sing.). 3. Curie! — Cărți! — Ud. 4. Ax — Sepii! — „... Sisters” o altă formație. 5. Locul de lansare a pieselor — Cuieri! 6. Continent pe care, după America de Sud și Japonia, Scorpions a efectuat un turneu (după care a înregistrat un dublu LP: „Love At

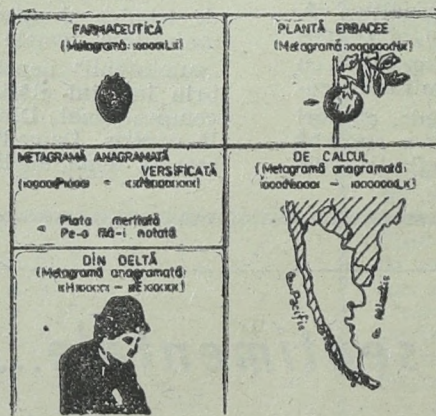

First Sting”) — Se spune în cinematografie despre o voce a cărei origine este exterioară scenei filmate. 7. Carne! — Se referă la acțiunea asupra unei casete, cu scopul selectării unei piese (pl.) — Acari! 8. Localitate în S.U.A. — Realizează o... melodie (pl.). 9. Leul — Curs la facultate. 10. A prelucrat piesa „Frumoasă, vecina noastră” — Locul de conectare, la un amplificator, a surselor (casetofon, magnetofon, etc.) sonore (inf.). 11. A lansat piesa „Josephine” (... Rea) — Numai. 12. Afară — Îi aparține piesa „Hard To Say It's Over” (Sheena).

Dicționar: THU, ISR, RMT, ESE, SIM, OFF, EADS.

STELIAN-RADU CACUCI ■ c.r. „Alma mater”

DICTIONAR ENIGMISTIC

două litere care se vor schimba. Celelalte litere se notează cu X.

— imaginea, care să fie cît mai clară, reprezentînd cuvîntul de bază care va fi supus anagramării.

De exemplu: Titlul: DUPĂ SEȘIUNE (Metagramă anagramată: xRxxxxx — xxxxNxx), imaginea prezentîndu-ne o CRAVATA. Prima parte a cheii ne arată că se schimbă litera R cu N din cuvîntul-imagine. A doua parte a cheii ne arată locul unde va apărea N după anagramare. Atunci, în mod sigur, cuvîntul-soluție va fi VACANȚA (I).

Iată și soluțiile problemelor de mai sus:

● Farmaceutică: CAPSULA (CAPȘUNA);

● Plantă erbacee: PĂTLAGINA (PĂTLAGICA);

● Metagramă anagramată versificată: RECOMPENSA — CONSEM-NARE;

● Din Deltă: PELICAN (CHAP-LIN—H—E);

● De calcul: INTEGRALA (ARGENTINA—N+L);

STELIAN-RADU CACUCI ■ c.r. „Alma mater”

Germenele muzicii corale a rodit în Lugoj pe la începutul secolului trecut, Totuși, nu putem vorbi despre existența unui cor, în sensul propriu al cuvântului, până în 1840, datorită absenței termenului tehnic corespunzător genului (cântare harmonică, filarmonia) în documentele epocii. Desigur, cei cțiva cîntăreți din Biserica ortodoxă română nu cunoșteau nici notele, învățau melodii după ureche și nu aveau un dirijor pentru instruirea formației. Momentul crucial în istoria dezvoltării artei sonore bănățene este toamna anului 1840, cînd un grup de tineri înzestrați cu talent este trimis la Timișoara să învețe cele trebuincioase unor cîntări plătute urechii. În aprilie 1841, „notiștii” lugoieni au cîntat pe mai multe voci, spre bucuria și mîndria localnicilor.

În jurul tinerei formații se concentrează atenția tuturor. Corul nu lipsește nici de la adunarea de sub „dealul viilor”, convocată de pașoptistul Eftimie Murgu în iunie 1848. După înfrîngerea revoluției, proaspăt constituita asociație literar-muzicală este și ea desființată, însă ideea cîntării armonice persistă prin strădaniile unui inimos nucleu, organizat într-un așa numit „cuartet vocal”.

Starea de gestație a corului lugojean a durat — cu unele rare sclipiri în 1860/1861 — pînă în toamna anului 1869, cînd

s-a pus bazele Reuniunii române de cîntări și muzică. Prima repetiție a avut loc la 1 nov., formația numărînd pe atunci 60 de bărbați. Dirijor al formației a fost angajat muzicianul ceh Iosif Czegka, fostul îndrumător al Lugoscher

Filarmonica din Timișoara i-a cerut colaborarea în cadrul unui turneu la Băile Herculane. Au urmat alte turnee la Caransebeș și Reșița. Corul de la Chizătău i-a invitat la sărbătorirea jubileului de 25 de ani de la înființare.

REUNIUNEA ROMÂNĂ DE CÎNTĂRI ȘI MUZICĂ

Scurtă istorie a muzicii corale bănățene (II).

Musikverein-ului. Chiar de la început, noul dirijor a trecut la alfabetizarea muzicală a tuturor interpreților și a aranjat pentru cor mixt și voci egale o serie de lucrări românești de peste Carpați. Primul concert public a fost susținut în 1871, corul deplasîndu-se cu același program și la Caransebeș. Nu peste mult timp au fost redactate Statutele Reuniunii, s-a ales un comitet de conducere (1873) și s-a obținut aprobarea de funcționare statutară (1877). Între timp, faima corului se răspîndise în tot Banatul.

Din păcate, repetatele succese l-au înbătat, treptat-treptat, pe Iosif Czegka, acesta devenind din ce în ce mai neînțelegător față de coriștii săi. La început, aceștia i-au ierat superficialitatea manifestată la repetiții, mai apoi au acceptat să-i dea și o cotă din banii strînși la spectacole, dar nu i-au putut trece cu vederea neglijarea repertoriului românesc. Conflictul dintre dirijori și coriști a atins paroxismul odată cu refuzul lui Iosif Czegka de a înscrie în programul de concert opereta Crai nou de

Ciprian Porumbescu. Dirijorul ceh s-a despărțit definitiv de ansamblu în 1888.

S-a întîmplat ca la sfîrșitul acestui an școlar să fie scos la concurs un post de învățător. Anunțul publicat în Foaia diecezană se încheia astfel încît ne putem da seama de căutările lugojenilor: „Vor fi preferați aceia care vor documenta că sînt destul de calificați a instrui elevii de la școală în muzica vocală...”.

Postul vacant a fost solicitat de patru concurenți. În cele din urmă, a avut cîștig Ion Vidu, „carele pre lingă aceia că este preparand absolut cu testimoniu de calificațiune a și funcționat deja ca învățătoriu în comuna Seleus și Arad, de presinte este și institutor de muzică vocală la Institutul Pedagogic din Arad, prin urmare corespunde tuturor condițiilor din concurs...”.

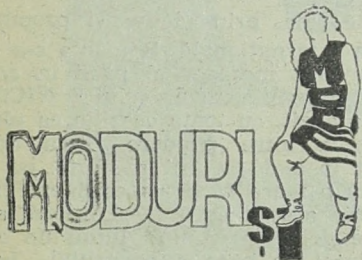
Apariția lui Ion Vidu a fost, deci, binevenită. Nimeni nu bănuia, însă, că el va ridica înzestrații cîntăreți ai corului lugojean pe noile culmi ale gloriei.

DORE MIRELA ■

Bibliografie:
Cosma, Viorel — Ion Vidu, Ed. Muzicală, 1965.
Popovici, Doru — Preste deal, Ed. Facla, 1980.

Neglijată mult timp, moda masculină, poate și din vina creatorilor de modele, cedează tot mai mult teren... eternului feminin.

Astfel, la reînnoirea anotimpurilor, atunci cînd se creează cele mai multe colecții, specialiștii preocupați de

veșnica înfrumusețare feminină uită, adesea, de sexul vitregit și, anual, se înregistrează tot mai puține noutăți. Se pare că nici în acest sezon nu se poate vorbi de o schimbare radicală, neputîndu-se, încă, sesiza vreun salt calitativ în acest domeniu. Totuși creatorii de mode-

le oferă zeci de variante, avînd deci posibilitatea de a alege în funcție de vîrstă și preferințe.

Urmărind creația vestimentară pe care o propun specialiștii pentru această toamnă, se poate observa că, în cadrul paletelor de culori, predomină albul, albastrul și negrul.

Haina este puțin mai lungă, cu reverul îngust, iar pantalonul menține aceeași tendință retro.

Desigur, nici în moda sport nu se pot consemna multe modificări. Fără a reprezenta, însă, o noutate pentru acest sezon, puleverele tricotate cu diferite modele geometrice sau cu aplicații din piele — sînt readuse în actualitate. Pe lîngă obișnuitele costume de blugi, pantalonii din materiale groase cadrilate fac obiectul ultimelor surprize oferite de creatorii de modele.

Dar a fi îmbrăcat modern nu înseamnă a reproduce cu exactitate un jurnal de modă, ci a încerca să-i imprimi modelului ales cît mai multă originalitate.

LILIANA BRAD ■

QUI PRO QUO

O revistă puțin cunoscută

Primele forme ale mișcării feministe în țara noastră sînt oglindite încă în paginile unor prestigioase gazete românești — „Foaie literară” (1838); „Foaie pentru minte, inimă și literatură” (1839); „Icoana lumii” (1840). La Roman, în data de 25 decembrie 1868 apărea prima revistă românească cu titlul „Femeia”, din inițiativa gazetarului băcăoan Iancu Gheorghe Budu. Considerată un „jurnal nepolitic” și o „operă a societății”, „Femeia” își propunea să apară lunar — așa s-a și întîmplat cu primele 5—6 numere —, ultimul număr al revistei a fost 12 (anul 1873). Dintre titlurile rubricilor permanente, cu vădită tentă instructiv-educativă, amintim: „Educațiunea femeilor”, „Moda și comodul”, „Higienea”, „Cunoștințe utile”, „Bucătăria” etc. Ideea emancipării

femeii a fost susținută de nume ilustre din intelectualitatea vremii: V. Alecsandri, D. Bolintineanu, I. H. Rădulescu, C. Bolliac, M. Kogălniceanu, B. P. Hașdeu și I. Negruzzi.

Luceafărul de seară

Venus, cel mai apropiat vecin al Terrei, are diametrul de circa 12.400 km.; pe ea un om care pe Pămînt cîntărește 70 kg. nu ar avea decît... 59 kg. Pentru a „învinge” atracția venusiană este necesară obținerea unei viteze de 10,3 km./s. Trecerea planetei Venus prin dreptul discului solar este un fenomen destul de rar: s-a petrecut, în ultima vreme, în anii 1631, 1639, 1761, 1769, 1874 și 1882. În anul 1761, M. V. Lomonosov a putut observa atmosfera planetei tocmai cu un astfel de prilej. Următoarele treceri vor avea loc la 8 iunie 2004 și 6 iulie 2012!

Grupaj realizat de GABRIEL BAIULESCU ■

Se prea poate ca o astfel de rubrică să mai fi fost inserată în paginile revistei. Spun acest lucru, gîndindu-mă la faptul că totdeauna revista „Forum studentesc” a încercat — și a reușit — să mențină un fructuos dialog cu toate revistele studențești, de la care, fără excepție, am avut multe de învățat. Ideea dialogului cu suratele gazetăriei studențești nu este nouă, însă nu a fost suficient exploatată pînă acum și, deci, rezultatele nu au corespuns așteptărilor.

Inițind o astfel de rubrică, formulăm, de fapt o invitație adresată tuturor celorlalte tinere redacții, la o strînsă colaborare, în spiritul pasiunii și dorinței de cunoaștere reciprocă.

● SÎNTEM CINCISPREZECE. Un nou nume — „Idealuri Comuniste” — în peisajul presei studențești, rotunjind, astfel, la cincisprezece cifra revistelor cu profundă rezonanță în perimetrul universitar. Urăm prietenilor noștri din Ploiești (redactor-șef, Timur Chiș) — o peniță inspirată și prosperă, pe măsura așteptărilor.

● RESTITUIRI. Simona Secherneș — proaspătă absolventă, colaboratoare de nădejde a revistei „V. S.” și a redacției Radiovacanța Costinești '86, ex-redactor al Napocăi Universitare — în puținul ei timp liber nu și-a neglijat prietenii timișoreni. (Recte, „Simple formule de salut”, Forum Studentesc, nr. 106—107). Drept pentru care, îți mulțumim, Simona!

● CĂPITANI DE CURSĂ LUNGA ÎN „CO-POU”. În dulcele tîrg al Ieșilor, revistele „Dialog” și „Opinia Studențească” au trecut în caseta redacțională în dreptul redactorilor șefi, două nume noi — Marius Cristian, respectiv Florea Ioncioaia. Vînt la pupă, căpitane!

● DEPARTĂRILE NE APROPIE. Paradoxal, aceasta-i realitatea! O confirmă colegii gălățeni, porniți și ei în căutarea Tării Făgăduinței și ascultînd șoapta tainică a dulcilor împliniri: „O mențiune specială pentru prietenia de suflet ce ne leagă de echipajul jurnalistic de la „Forum Studentesc” al studenților timișoreni, a cărui școală reportericească a irizat recent cu o policromie spirituală remarcabilă, vascularizînd paginile revistei

bănățene, și al căror aport la realizarea foi literare a festivalului l-am primit cu multă bucurie”. (Din „Orientări” nr. 1 (62), februarie-martie 1986)

● ÎN VIRFUL FOARFECIL („Echinox”, nr. 3/1986)

„Asistam la eșecurile unui coleg de facultate în urma insistențelor sale de a publica la diferite reviste și ne numărăm cu această ocazie pe toți cei care, făcînd parte din promoția '85, ajunsesem la o anumită limită a dorinței de a publica (nu de a scrie) din cauza spațiului supralicitat în pagina revistelor, a timidității care a provocat adesea confuzia că nu ne putem susține cauza, a multitu-

ÎN DIALOG

dinii de relații (jungla de relații) dar mai ales din cauza vulnerabilității”. (Ruxandra Cesereanu)

● „Sursa primară care a dus la revizuirea ideii potrivit căreia poezia nu este „cea mai nevinovată dintre indeletniciri” este ruptura generată de sesizarea pericolului limbajului.”

(Ștefan Damian)

● Orice cuvînt îmi face rău. Totuși, ce drag mi-ar fi să aud florile discutînd despre moarte.”

(E. M. Cioran)

● Undeva

Cineva visează

Și știu bine

Că încă mai primăvară

E-n albul dintilii.

(Marcu Duca Dana)

● „Mult prea straniu și poetic pentru evidentă. Alteori însă, chiar acest spațiu poate fi pe cale de

dispariție sau chiar să dispară, ca într-o lucrare intitulată „Cap de țaran catalan”, unde, capul dispărut, sau ca în „Portretul unei dansatoare spaniole”, unde, pe pinza neatinsă, se află doar un ac de pălărie și pana unei aripi. Noroc că rămîne pinza, care e reală, evidentă, și poate fi achiziționată (încă nu s-a ajuns la opere care se autodistrug, ca la Tinguely) încît colecționarul de evidente poate să pipăie și să urle: este!”

(Dan Rățiu)

● „Mijloacele de expresie fiind secătuite, arta se îndreaptă înspre non-sens, înspre un univers personal și incomunicabil. Un freamăt inteligibil, fie în pictură, în muzică sau în poezie, ne pare pe bună dreptate desuet sau vulgar.”

(E. M. Cioran)

● „În fapt, grila lecturii ne-o dă tot scriitorul în prima povestire: O dimineață minunată pentru proză scurtă. Există vinătoare în care miza nu cade pe marele vinat, ci pe ciori. Și împotriva vînatului de duzină, proza lui Grogan e o proză cu miză mare.”

(Sanda Cordoș)

● „Deși mă fereșc de definiții, s-ar putea ca poezia să fie un efort al spiritului și o ardoare a sufletului de a dialoga cu invizibilul, încercare mereu relansată de a vorbi cu nevorbitul, de a face transparentă întunecimea originară.”

(Adrian Popescu)

● „Shakespeare: întîlnire dintre un trandafir și o secure.”

(E. M. Cioran)

● „Personajul se agită din nou, dă din mîini și clipește. Și-a încheiat nasturii de la haină, acum stă cu spatele, sprijinit de masă. Vocea care la început hîrta neplăcut, aproape ininteligibilă, pare familiară după ce l-am ascultat mult timp. Dar nimeni nu mai avea ceva de spus, privirile păreau atîrnate de mîinile care pluteau liniștite în formol. Și acum iertați-mă, nu mă mai pot gîndi la voi. S-a făcut aproape ora 12 și trebuie să plec cu manuscrisul la redacție.”

(Dan Rățiu)

CRONICAR ■

„Mircea (...) — scria Nicolae Bălcescu — unul din cei mai mari și mai vestiți voievozi ai noștri: el voiește a întrupa toată românimea într-un singur stat (...) Acum înțiași dată vedem idea de unitate a se arăta, idee care va fi idealul secolelor viitoare și al tuturor voievozilor noștri cei mari”

Moștenind de la predecesorii săi un stat în plin avânt, situat într-o zonă de întretăiere a unor însemnate axe strategice și drumuri comerciale, așezat după cum spunea cronicarul Grigore Ureche „în calea războaielor”, Mircea cel Mare devenea, în data de 23 septembrie 1386, domn al Țării Românești într-un moment în care întreaga Europă era amenințată de o mare primejdie — expansiunea otomană

Abil diplomat și bun vizionar, domnitorul român impune o strategie proprie pe scena politică balcanică, desăvârșind procesul de unificare teritorială a Țării Românești, prin alipirea Dobrogei. Această unificare a fost întâmpinată cu ostilitate de regatul maghiar, ce avea interese declarate în zona pontică, fapt care l-a determinat pe Mircea la prima manevră diplomatică. Pentru a contrabalansa ostilitatea maghiară și a păstra feudele din Transilvania — Almaș și Făgăraș — „marele și singur stăpînitorul a toată Țara Româ-

„DOMN IUBITOR DE NEAM ȘI ȚARĂ”

nească” încheie un tratat de alianță cu regele Poloniei, Vladislav II Jagello. Ulterior, în conjunctura momentului — înfrînt în Moldova — Sigismund de Luxemburg semnează la rîndul său, tratatul de alianță cu voievodul român, în termenii deplinei egalități. Așadar, strălucitele acțiuni diplomatice ale lui Mircea îi permit concentrarea tuturor forțelor împotriva invaziei otomane. Ca răspuns la incursiunile turcești la nord de Dunăre (1390) și pentru a devansa inițiativele Semilunei, în iarna anilor 1393/1394 a fost organizată de voievodul român expediția de la Karinovasi (în sudul munților Balcanici), iar în mai 1395, undeva, la Rovine, Mircea obține o strălucită victorie asupra sultanului Baiazid I.

Eclipsa de putere a Imperiului Otoman după dezastrul de la Ankara (1402) și soldat cu prizonieratul sultanului Baiazid I, a fost magistral exploatată de domnitorul român. Acordînd sprijin armat lui Mussa, ca pretendent la scaunul Înaltei Porți în disputa cu Suleyman, urmarea, de fapt, instalarea la Adrianopol a unui sultan prieten al Țării Românești. Despre perioada februarie 1411 — Iulie 1413 (cînd a fost eliminat de Mehmed I Celebi), cronicile otomane relatează cu insatisfacție: „El (Mussa) nu s-a luptat cu ghiaurii.”

Succesele de politică externă înregistrate de Mircea trebuie racordate cu dialectica problemelor de politică internă. Asemeni lui Ștefan, Mihai și a altor vrednici voievozi, Mircea a fost mai chibzuit și mai drept, fiind mai aproape de viața celor mulți și nedreptățiți. Deși și-a dorit tihna păcii, s-a văzut obligat să ducă o luptă continuă pentru independența țării, luptă care a avut ca suport esențial „oastea cea mare a țării”. Printre cei dinții nu numai în cronologia evenimentelor istorice, dar și prin măreția faptelor și înalta lor semnificație istorică, Mircea cel Mare s-a impus în conștiința lumii ca „Principe între creștini cel mai viteaz și cel mai ager” (Leunclavius), iar în cea românească ca „Părinte al patriei”.

Dar nu numai în istoria poporului român dominația lui Mircea a însemnat o perioadă glorioasă, ci deopotrivă în istoria Europei — fiind cel dintîi dintre voievozii români a cărui personalitate a depășit hotarele țării.

FORUM STUDENTESC

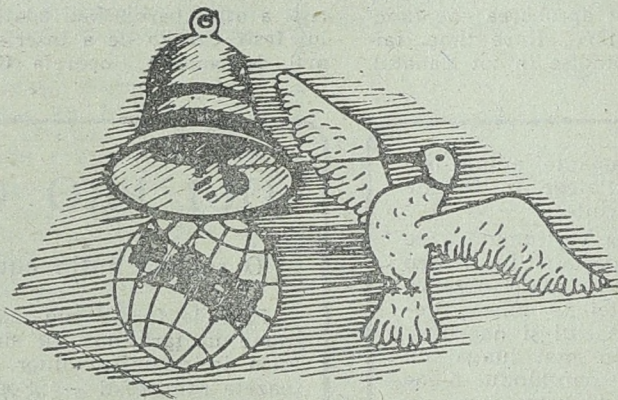
forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții 9, cam. 8, telefon 149 07 (ședințe — tot ora 20) și Căminul 16/C, cam. 23 (ședințe — luni, ora 20).
Tipărit LP. „BANAT”

● ROMÂNIA — ANUL PĂCII ●

Venind în întâmpinarea dorinței legitime a tuturor popoarelor lumii de a-și putea continua ne tulburate existența pe această planetă, de a-și vedea împlinite visurile și speranțele într-o viață cât mai bună, cea de-a 40-a sesiune jubiliară a Adunării Generale a O.N.U. a proclamat anul 1986 ca „An Internațional al Păcii”. Opinia publică mondială, toți oamenii de pretutindeni, au salutat această inițiativă, așteptînd pe drept cuvînt ca acest an să aducă mult așteptata destindere în relațiile internaționale. Căci Pacea, idealul multilateral al omenirii, o pace deplină, întîrzie să se arate. Vechile focare de conflict mocnesc încă, regiuni ca Orientul Apropiat, America Latină, Africa Centrală își adună zilnic totalul de jertfe pe altarul necruțătorului zeu Marte. Arsenalele nucleare gem de armament în stare să aducă neantul pe planetă. Noi și noi mijloace de distrugere, mai perfecționate, mai ucigătoare, vin să se alăture celor deja existente, într-o sarabandă a delirului distructiv, care nu poate avea ca rezultat decît dispariția vieții pe Pămînt, chiar dispariția acestuia ca planetă. Mijloace de exterminare noi vin să se adauge celor vechi, în pregătirea unui ipotetic război al cărui singur cîștigător va fi doar dezastrul, ridicat la scară planetară. Dar asta nu

e totul: cerul a devenit un nou teren de întrecere în această aberantă cursă. „Războiul stelelor” tinde și de fapt devine pe zi ce trece noul loc de amplasare a rezultatelor celor mai sofisticate tehnologii, toate avînd drept scop doar distrugerea. Ceea ce pînă nu demult părea a fi doar o ficțiune devine din ce în ce mai real, mai apropiat. Cercul morții pare a se închide. Oare să nu mai fie nici o șansă?

Anul Internațional al Păcii a trezit conștiințele oamenilor simpli, ale iubitorilor de pace de pretutindeni. Peste demența cursei înarmărilor a în-

A fi român

Dintotdeauna, românul s-a ridicat deasupra nedreptăților și evenimentelor conjuncturale, printr-o dragoste tumultuoasă și statornică, deopotrivă, pentru viitorul și vatra strămoșească, pentru viața și biruințele ei, avînd drept carte de căpătîi încrederea în triumful rațiunii.

Dintotdeauna, românul s-a vrut a fi român, adică iubitor de frumos și de muncă, grăind dulcele vers al prieteniei, vrednic și înțelept într-ale sale.

Nicicînd și niciunde, valorile praxiologice ale noțiunii de pace nu au avut o exprimare mai clară și mai puternică, mai reală și mai lucidă decît în aceste momente istorice; acum, cînd Terra — răsfrîntă într-o escaladare fără precedent a demenței înarmării — agonizează latent, așteptînd ceasul redeșteptării luptei pentru o existență demnă și liberă, cînd diplomația internațională se reduce sub semnul soluționării prin forță a diferendelor inter-statale — România socialistă, ca țară cu profunde reverberații în perimetrul inițiativelor majore ale contemporaneității — rostește prin președintele ei, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, un jurămint solemn în slujba păcii și înțelegerii între popoare.

Pacea, atribut definitoriu al progresului și prosperității își guvernează propriile concepte într-un domeniu în care doar faptele contează, pute-

ceput să se suprapună glasul rațiunii. De pretutindeni sosesc dovezi ale dorinței de pace a locuitorilor bătrînei Terra. Marșuri de pace cu zeci și chiar sute de mii de participanți, întinse pe o arie geografică tot mai mare, zeci, sute, chiar mii de orașe declarate zone libere de arme nucleare, milioane de glasuri ce se ridică în favoarea păcii.

Pași, timizi dar totuși pași reali, pe calea destinderii, urmăriți cu încredere de către toate statele. State între care glasul României s-a auzit pregnant, prin vocea celui mai autorizat reprezentant al său, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în apărarea idealurilor nobile de pace ale omenirii.

Țara noastră, însă, a făcut un pas înainte, venind cu propuneri concrete pentru realizarea unui program complex de dezarmare — în centrul căruia se află dezarmarea nucleară — care să permită pînă la sfîrșitul acestui secol lichidarea etapizată a tuturor armelor nucleare, în paralel cu reducerea, pînă în 1990, a tuturor armamentelor convenționale. Totodată, se prevede a se acționa și în direcția reducerii cheltuielilor și a efectivelor militare, urmînd a se ajunge la o scădere a acestora cu 50 la sută pînă în anul 2000.

De asemenea, țara noastră a insistat pentru realizarea în acest an a unui acord general privind încetarea tuturor experiențelor nucleare, ca o prelungire de către toate statele nucleare a moratoriului prezentat de către Uniunea Sovietică.

Destinderea și pacea în Europa, continentul cu cea mai mare concentrare de armament nuclear și de efective militare, reprezintă un punct de bază în concepția României despre pace și securitate în lume.

Dar pentru a se realiza cu adevărat o destindere, este nevoie ca toate statele de pe continent să dovedească, chiar și prin măsuri unilaterale, că doresc cu adevărat pacea. În acest sens, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a arătat, de la tribuna celui de-al III-lea Congres al oamenilor muncii că a trece la reducerea efectivelor și a cheltuielilor militare cu 5 la sută de către o serie de state, inclusiv cele socialiste, ar reprezenta un real punct de plecare.

Prin acțiunile sale, prin ideile și propunerile lansate în arena internațională, România s-a dovedit a fi un adevărat mesager al păcii în această lume încordată. Glasul tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU s-a auzit, cu toate ocaziile ca pledînd pentru destinderea între popoare. Țara noastră nu s-a mărginit la a da soluții radicale: cu toate că nu reprezintă o mare forță pe eșichierul internațional, România a avut curajul să treacă la măsuri concrete de dezarmare, dînd lumii un exemplu viu al dorinței de pace a poporului nostru. Asta pentru ca într-adevăr „Anul Internațional al Păcii” să-și merite pe deplin numele.

SORIN TROCAN ■

rea lor de a vorbi despre sine însăși. Și în acest sens, strălucitele inițiative de pace, izvorîte din neobosită activitate și din înaltul umanism revoluționar al secretarului general al Partidului Comunist Român, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — vin să completeze sugestiv amploarea și perspectivele largi ale politicii externe românești, promovate în spiritul responsabilității și dialogului deschis.

Democrația noastră socialistă deschide porțile organizării referendumului de la 23 noiembrie în problema reducerii cu 50% a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare — reprezentînd o nouă și elocventă expresie a voinței de pace și dezarmare a întregii națiuni.

Cuvîntarea de excepțională valoare teoretică și practică a secretarului general al partidului roștită la sesiunea Marii Adunări Naționale pune în lumină caracterul primordial și imperativ al salvagărdării păcii, al trecerii la măsuri reale de dezarmare, necesitatea făuririi unei lumi fără arme și războaie, o lume a păcii și colaborării.

Vocația păcii este proprie românului; face parte integrantă cu simțămîntele sale, cu crezul său bogat și sincer, asemeni unei diagonale de lumină ce urcă treptele prezentului spre viitor.

Voința noastră, a tuturor, este de a conjuga ne tulburat miraculosul verb A FI, îmbobocînd pretutindeni florile imaculate ale prieteniei. Fie ca pacea și armonia să biruiască la lumină!

GABRIEL BAIULESCU ■

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu
REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Sorin Trocan
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
REDACTORI: Dan Blendea, Liliana Brad, Daniela Gros, György Györfly, Rodica Lucaciu, Daniel Ognean, Otilia Otescu, Bogdan Popescu, Lucian Ristea, Sorina Sopa.
TEHNOREDACTOR — Ioan Faur
FOTOREPORTER — Mircea Pușcașu
GRAFICIAN — Zeno Goian.